

genç öncüler

Aylık Gençlik Dergisi • Mayıs-Haziran 2006 • 24

Deneme Yarışması
"Sen Öğretmen Olsaydın"

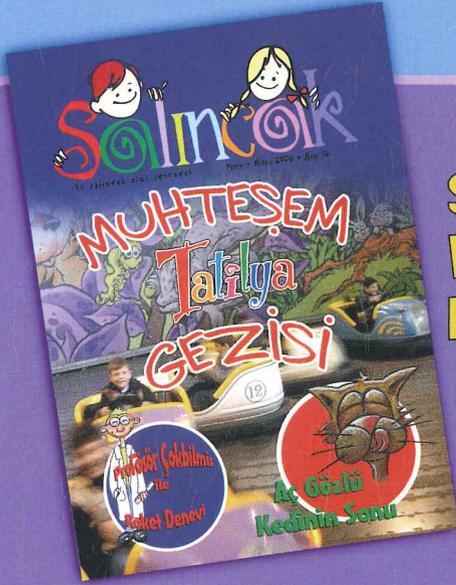
Dereceye Giren Eserler

İslam'a Bağlılığım Neye Gerekli?
Formula 1 Türkiye Kuralları II

**GENÇLİK
ŞÖLENİ**

KOŞUN ÇOCUKLAR
DEV SALINCAK
KAMPANYASI VAR!

SALINCAK ÜYESİ OLUN, BU
MÜTHİŞ İMKANLARDAN SİZ
DE YARARLANIN!

1

Rengârenk bir dergi
evinize geliyor

2

Size özel Salıncak Çocuk
Kulübü Üyelik kartınız oluyor

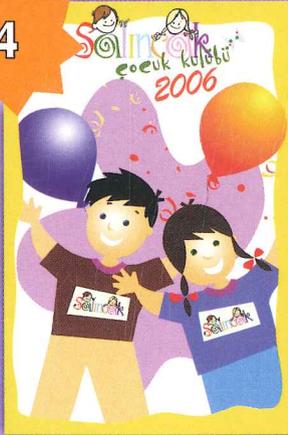

3

Salıncak Çocuk Kulübü Kokart'ıyla
bütün çocuklar sizi kıskanıyor

4

Sizin için tasarlanmış
Muhteşem Salıncak
Çocuk Kulübü
Ajanda'sına sahip
oluyorsunuz

5

Birbirinden harika
eğlencelerin olduğu
Salıncak Çocuk Günü'ne
ve Şenliği'ne katılma
fırsatı kazanıyorsunuz!

1 YILLIK ÜYELİK

Yılda 4 Sayı

~~20 YTL~~ yerine

15 YTL/15.000.000TL

KAMPANYAMIZ SINIRLIDIR ACELE EDİN!

Ümmetin En Genç, En Diri, En Heyecanlı Adımları

Genç Öncüler dergisi; Salıncak Çocuk dergisi, Mecra üniversite dergisi ve Umran düşünce, siyaset, kültür dergisi ile birlikte **Umran Okulu**'nu oluşturan en önemli basamaklardan birini oluşturuyor. Yediden yetmişe herkese yayın yapan Umran Okulu, Genç Öncüler dergisi ile belki insanın hayatının en önemli dönemine, gençliğe hitap ediyor.

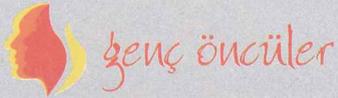
Geleceğin lhyası için "Ümmetin Uzun Soluklu Yürüyüşü"nü Umran Okulu gerçekleştirirken Genç Öncüler de gençlerin dilinden olmak üzere bu yürüyüşün en genç, en diri ve en heyecanlı adımlarını atıyor.

Genç Öncüler dergisinde öncüler yazıyor. Yazıları birleşiyor bir nehir olup çağlıyor. Hayatın her alanına kan gibi damar damar akıyor, uzanıyor. Büyük bir coşku seline dönüşüyor. Bir dergi bir meşale oluyor. Ve ellerinde meşalelerle koşan öncüler karanlığı yarıyor, yolumuzu, geleceğimizi aydınlatıyor.

Bizler İslam'ın öncülüğünü yapmak isteyen ve yaşadığı dünyadan şikayeti olan herkesi çözümün parçası olmak için yazılarıyla, çizileriyle, şiirleriyle dergimize bekliyoruz.

Bu sayımızda da geleceğin usta yazarlarının seçildiği "Sen Öğretmen Olsaydın" konulu yarışmamızın dereceye giren eserlerini yayımlıyoruz. Onların katkı ve katılımları ile tıpkı yeni kollarla beslenen bir nehir gibi daha güçlü ve daha bir şekilde akmaya devam ediyoruz.

Dolu dolu ve merakle okuyacağınızı umduğumuz bu sayımızla artık yaz dönemine giriyoruz. Gelecek yıl Eylül ayından itibaren kaldığımız yerden devam edeceğiz inşaallah. Yaz dönemini, Kur'an'la, Hz. Peygamber (s.a.v.)'in "**Sizin en hayırlınız, Kur'an'ı öğrenen ve öğretenidir**" hadisi doğrultusunda, **yaz mevsimini Kur'an mevsimine çevirerek** bereketli bir şekilde geçirmenizi tavsiye ediyoruz.

Sahibi
Umran Yayıncılık
Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Adına
Abdullah Yıldız

Yazı İşleri Müdürü
Ömer Miraç Yaman

Yayın Sorumlusu
Tekin Öztürk

Yayın Kurulu
Yunus Babacan, Elyesa Koytak, Murtaza Ko-
çak, Recep Ergun, Abdullah Şanver, Hüseyin
Bulacı, M. Emin Polat, Ömer Temel, Burak Ya-
kupoğlu, Murat Çelik

Bu Sayıya Katkıda Bulunanlar
İbrahim Ömer Katre, Habibe Karayel, Nesibe Emine
Akin, Fatma Betal Şahin, H. Hiçret Tuna, Kübra Açık,
Zeynep Şahin, Oya Mezarıcı, Deniz MAVi
ve İsmet Özel

Adres
Sofular Mah. Yeşil Tekke Sokak No: 4
Fatih-İstanbul
Tel: (0212) 532 51 76-631 13 85
Fax: 534 88 88

iletisim@genconculer.com
editor@genconculer.com

Dizgi, İçdüzen: Genç Öncüler
Kapak Tasarım: Genç Öncüler
Baskı: TriChrome Matbaası

5

Yolculuk Nereye

Habibe Karayel

8

Çılgılık

Fatma Betül Şahin

9

İslam'a Bağlılığım Neyi Gerektirir?

Fethi Yeken

17

Deneme Yarışması "Sen Öğretmen Olsaydın" Dereceye Giren Eserler

28

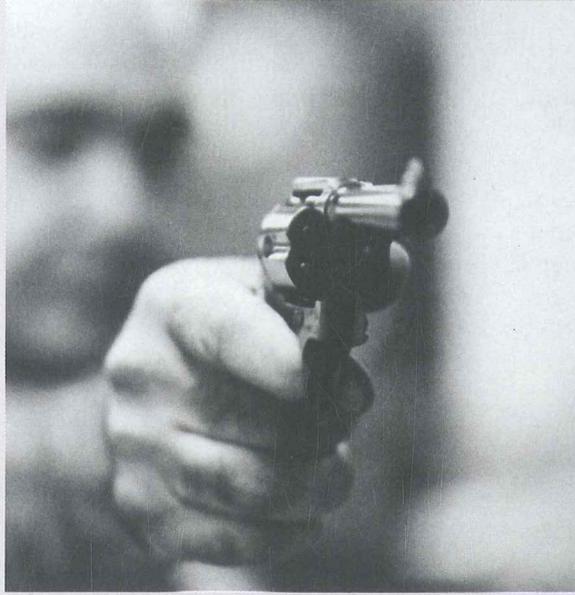
Formula 1 Türkiye Kuralları II

“Dur! Teslim ol!..”

İbrahim Ömer KATRE

Kimi zaman haberlerde, kimi zaman sinemalarda, kimi zaman da gerçek hayatta karşılaştığımız bir emirdir “dur teslim ol!”. Senaryo genelde aynıdır önde suç işlemiş ya da işlediği zannedilen biri, arkada da güvenlik güçleri dediğimiz polis ya da asker. Genelde istek aynıdır, teslim ol ki seni içine düştüğün bu durumdan yapmış olduğun kötülükten dolayı yargılayalım ve belli bir ceza çektikten sonra yada suçsuz bulunursan hiç ceza

çekmeden tekrar topluma kazandıralım. Yani hem teslim olursunuz hem de ceza yersiniz. Çünkü bir kere suç işlemişsinizdir artık. Suçsuz bulsanız bile o suçla ilgili topluma karşı bir kere teşhir edilmişsinizdir. Yani teslim olmanız sizin için ceza çekmeyeceğiniz anlamına gelmez, sadece kaçarak artıracığınız cezanızı kısaltmanıza yarar. Peki her teslimiyet böyle midir? Her teslimiyette bir ceza yaptırımı var mıdır? Teslim olduktan sonra geçmişte yaptıklarından dolayı mağfirete-bağışlanmaya uğrayan bir teslimiyet biçimi yok mudur?

Teslimiyet kavramını; teslim olma, teslim oluş, boyun eğiş, rıza, tevekkül olarak açıklanmıştır. O zaman biz öyle bir güce teslim olacağız ki ona kar-

şı boyun eğişimiz başkalarına karşı bir baş kaldırış olsun;öyle bir güce tevekkül edeceğiz ki sözümüzün bittiği yerde gücümüzün tükendiği yerde o bizim sözümüzü kuvvetlendirecek gücümüzü güç katesin, öyle bir gücün rızasını gözeteceğiz ki ihtiyacımız olduğu o büyük günde rızasını üstümüzden eksik etmesin, kısaca öyle bir güce teslim olacağız ki bizi biz yapan değerleri kalbimizden, dilimizden eksik tutmasın. Demek

ki teslim olacağımız güç bizi yaratan ve bizi bizden iyi tanıyan Allah-u Teala dan başkası değil.

Allah(c.c.) insanlığı İslam temeli üzerine dünyaya gönderdiğinde istediği şey çok açıktı; kendi koyduğu kurallara ve yasaklara kesin teslimiyet. Zaten, İslam; kişinin özünü Allah'a teslim etmesi, yalnız ona kulluk edip, Onun buyruklarına boyun eğmesi demektir.

“Kendi kendine cehalete ve hamakate düşenlerden başka kim İbrahim’in dininden yüz çevirir? Şüphesiz biz onu bu dünyada kendimiz için seçtik. O âhirette de salihler zümresinden sayılacaktır. Rabbin ona ‘teslim ol!’ deyince o hemen ‘kainatın sahibine teslim oldum’ dedi. İbrahim bunu oğulla-

rına da vasiyet etti. Aynı şekilde Yakub da oğullarına şöyle vasiyet etti 'oğullarım Allah sizin için bu dini seçti siz de ancak ona teslim olmuş olarak can verin.' (2- Bakara/130-132)

Bizim dikkat etmemiz gereken nokta aslında bu ayetten sonra başlıyor. Bu ayette Allah(c.c.) İbrahim'in dininden kimlerin yüz çevireceğini açıklarken hemen arkasından yüz çevirmeyenlerin ne yapması gerektiğini açıklamıştır. Bunun ilk örneği de Hz.İbrahim'in teslimiyeti ve bunu oğullarına nasihat etmesidir. Eğer biz bu din için bir şeyler yapmak arzusundaysak, İbrahim'in dinine yüz çevirenlerden olmayacağımıza dair bir iddiamız varsa; Allah'ın bizden istediği davranışı Hz. İbrahim gibi düşünmeden kararlı bir şekilde hayatımıza uygulamalıyız. Ve unutmamalıyız ki dini sadece kendi hayatımıza aksettirmemiz sorumluluğumuzun bittiği anlamına gelmez. Bu nokta da Hz. İbrahim'in oğullarına nasihat edişini düşünerek bizde başkalarına karşı tavsiyelerde bulunacağız. Allah'ın Kur'an'da bildiklerini başkalarıyla paylaşmayanları kitap yüklü merkeplere benzettiğini asla unutmayacağız.

Yazının başında bahsettiğim teslim olma durumuyla Hakka teslim olma durumunu birbirinden ayıran te-

mel noktalardan birisi de geçmişte yaptıklarından sorumluluk durumudur. Hakka teslimiyet sonucu geçmişte yaptığın davranışlardan ötürü tövbe etmenle birlikte bu tövbeden dönmediğin müddetçe geçmişte yaptıklarından sorumlu tutulmazsın. "Ve çirkin bir hayasızlık işledikleri ya da nefislerine zulmettikleri zaman, Allah'ı hatırlayıp hemen günahlarından dolayı bağışlanma isteyenlerdir. Allah'tan başka günahları bağışlayan kimdir? Bir de onlar yaptıkları üzerinde bildikleri halde ısrarla durmayanlardır." (3-Al-i İmran/135)

Allah-u Teala'nın bizlere vermiş olduğu bu nimet günümüz sistemlerinde insan kazanma adına yapılan bütün davranışlardan daha büyüktür. Bizim bu noktada yapmamız gereken biran önce Allah'a karşı olan teslimiyet borcumuzu yerine getirmek ve kendi cahilliye dönemi-mizde yaptıklarımızdan dolayı af dilenmektir. Cahillik matematik, fizik, kimya problemi çözememekle ya da tarih, edebiyat bilmemekle değil Allah'ı tanılamakla meydana gelir. Unutmayalım ki Hz. Peygamber öncesi döneme cahilliye dönemi denirken Hz. Peygamber sonrası dönem için böyle bir şey söz

konusu olma-
mıştır. Bu
d ö -

nemde değişen matematik fizik ya da edebiyat değildir. Aksine cahilliye dönemindeki Arap edebiyatı son derece ileri bir noktadadır. Bu dönemde değişen sadece Allah inancının hayata aksettirilmek istenmesidir. Değişen sadece tevhid inancının tekrardan insanlara hatırlatılması ve uygulanmasıdır. Bu yüzden İslami anlayıştaki cahiliyenin ilim dallarını iyi bilmekten ziyade Allah'ı bilmekle alakası vardır. Kısa ca Allah-u Teala'nın bizlerin kendi cahilliye dönemlerimizde yaptıklarımız hataları affetmesini istiyorsak Hz. İbrahim gibi emri duyar duymaz teslim olmalı ve yaptıklarımızdan dolayı af dilenmeliyiz. Ve tekrar Hz. İbrahim'in çocuklarına yaptığı teslimiyet tavsiyesini bizlerde çevremizdekiler yapmalıyız. Ancak bu yolla kendimizi Allah yolunda mücadele ettiğimize inandırabiliriz.

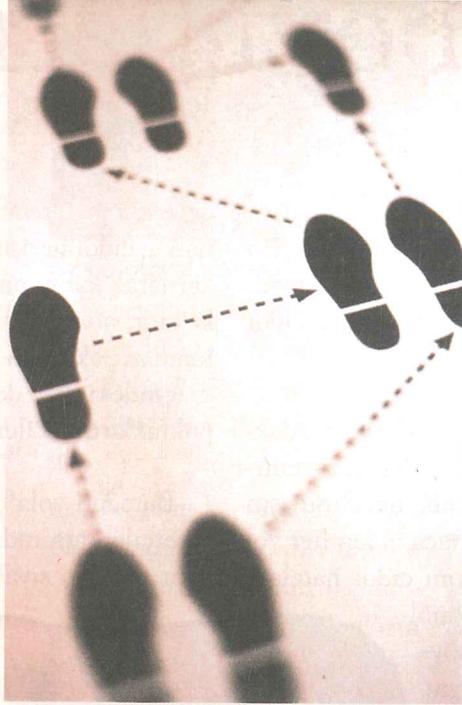
" O (muttakiler) ki, bollukta ve darlıkta (Allah yolunda) infak ederler. Öfkelerini yenerler ve (kendilerine zulmeden) insanları affederler. Elbette Allah iyilik yapanları sever. Ve (yine o muttakiler) ki fena bir davranışta bulduklarında veya nefislerine zulmettiklerinde Allah'ı anarlar ve günahları için af talebinde bulunurlar. Allah'tan başka günahları affeden kim vardır? Onlar yaptıklarında bile bile ısrar etmezler. İşte onların mükafatları Rablerinden bir bağışlanma ve altından nehirler akan içinde ebediyen kalacakları cennetlerdir. Ne güzeldir iyi davranışlarının eciri!" (3-Al-i İmran/134-136)

YOLCULUK NEREYE?

Habibe Karayel

Genç nesil amaçsız bir hayatı tercih etmiş, kendi benliğini unutmuş bir hal içinde. "Neden yaşıyoruz? Neden geldik bu dünyaya, amacımız ne?" gibi sorgulamaların hiç biri bu neslin gündemlerini teşkil etmemekte. Geleceği oluşturacak olan bu neslin durumu kafalarda soru işareti uyandırmakta ve tedirginlik yaratmakta. Yazımda, kendimde de olan bu tedirginliğin nedenleri ve çözüm noktasındaki düşüncelerimi anlatacağım inşallah.

geliştirecek şeyleri alabilir; ancak yaşam tarzlarını ve kültürünü değil. Unutulmalıdır ki; İslam kültürü en kusursuz ve uygulanabilir olandır. Kendi kültürünü unutmuş olanlar, bir süre sonra batılılar gibi konuşmaya, onlar gibi giyinmeye başlıyorlar. Benliklerini tamamen kaybediyorlar. Ahlak ve davranışları bozuk bir nesil yetişmekte. Bu tür insanlar nasıl hayata hazır olacak? Geleceğimizin bu tarz insanlara emanet olmasından açıkçası ben endişeleniyorum. Kendimize gelmezsek, kültürümüze sahip çıkmazsak gelecekte pek umutlu

Öncelikle, gençlerin (kendi çevrem de dahil olmak üzere) hiçbir amacı hiçbir hedefi yok. Genç nesil; para kazanmak, ev almak, araba almak, lüks içinde yaşamak vs. şeyleri hedef olarak belirlemiştir. Etrafta olup bitenleri sorgulamamakta, olan bir şeyi "Öyle olması gerekiyordu" deyip geçiştirmektedir "Ot gibi gelip gitmek" tabiri vardır ya; şuan aynen öyle bir durumla karşı karşıyayız. Bu insanların hayatlarındaki şeyler belli; eğlence, gereksiz sohbetler ve gereksiz uğraşlar. Adeta bir kısır döngü. Herkes uğraşları, sohbetleri tekrarlayıp duruyor. Oysa okadar yapılacak, konuşulacak şeyler varken. Eğlence de olacak elbet; fakat yerinde ve bazı hususlara uygun bir şekilde. Asıl amaçlarımızı unutmadan, dünyaya neden geldiğini unutmadan, Allah'ı unutmadan...

Başka bir sorunda ; gençlerin Kur'an-ı Kerim'de vurgulanan hayatı ve Peygamber efendimizi örnek alacaklarına; batılı kültüre, onların insanlarına özeniyorlar, özendiriyorlar. Onların bilimini ya da bizi

değilim. Böyle bir toplum ne kadar güçlü olabilir ki ? Kuran ahlakından uzak, ne kadar ayakta kalınır ki?

Çözüm yollarına gelirsek; kendimizi geliştirecek yerler, kültür-sanat vakıflarına, birtakım seminerlere katılmamız. Fikirlerimiz doğrultusunda birtakım yerlere gitmeliyiz. İyi bir mümin olma yolunda bazı fedakarlıklardan kaçınmamamız. Sonra Peygamber efendimizin ahlakıyla ahlaklanıp, Batı'yı değil de Kuran'ı Peygamber efendimizi örnek almalıyız. En önemlisi hayattaki amaçlarımızı asla unutmamalıyız. Biz bu dünyaya Allah'a ibadet edip, ona layık bir kul olmak ve onun rızasını kazanmak için geldik. En büyük hedefimiz, en büyük amacımız her şeyden önce bu bahsettiğim hususlar olmalı.

Fazla geç kalmadan, genç yaşlarda yapılması gerekenleri yapmalı ve hayattaki asıl amaçlarımızı unutmadan şu kısacık ömrü güzel bir şekilde tamamlamalıyız.

İletişimsizliğin boyutları

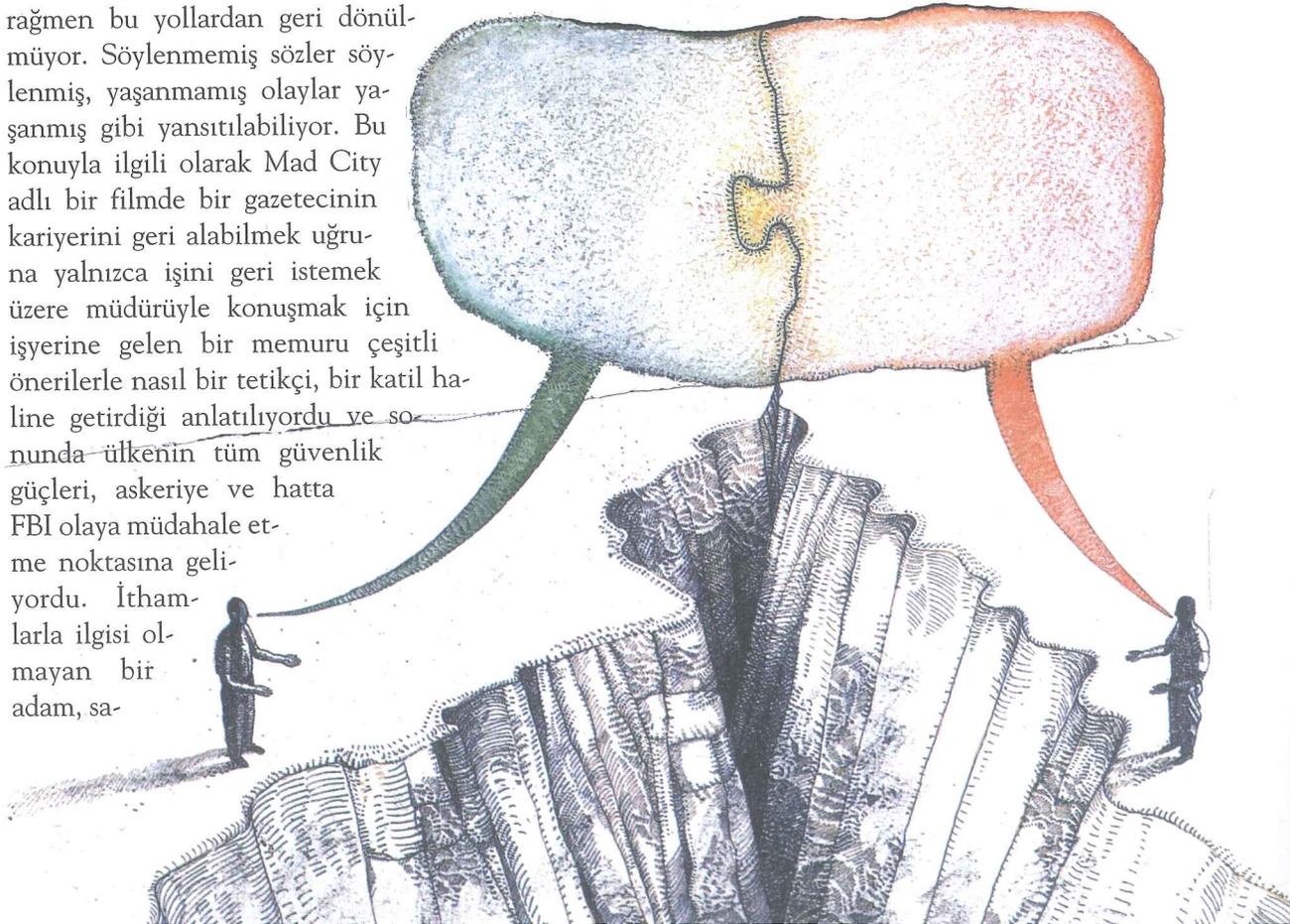
Nesibe Emine Akın

Doğru iletişim her yerde çok gerekli, aile içerisinde, arkadaşlar arasında, iş hayatında... Bu konuda örnekleri çoğaltmak mümkün. Ancak bazı yerler var ki, iletişimdeki eksiklikler ciddi kazalara yol açabiliyor.

Bu konuda ilk aklıma geliveren medyadaki iletişimsizlik oldu. Gerçi bu tarz iletişim sorunlarında kasıt da aramak gerekebilir. Zira, işin içinde ticaret olunca adeta amaca giden her yol mubah sayılabiliyor ve birtakım ciddi hatalara rağmen bu yollardan geri dönmüyor. Söylenmemiş sözler söylenmiş, yaşanmamış olaylar yaşanmış gibi yansıtılabiliyor. Bu konuyla ilgili olarak Mad City adlı bir filmde bir gazetecinin kariyerini geri alabilmek uğruna yalnızca işini geri istemek üzere müdürüyle konuşmak için işyerine gelen bir memuru çeşitli önerilerle nasıl bir tetikçi, bir katil haline getirdiği anlatılıyordu ve sonunda ülkenin tüm güvenlik güçleri, askeriye ve hatta FBI olaya müdahale etme noktasına geliyordu. İthamlarla ilgisi olmayan bir adam, sa-

dece bir gazetecinin yanlış emelleri yüzünden halkla ciddi iletişim sorunları yaşıyor ve göğecarı olarak kahraman haline getiriliyordu. Bu belki biraz abartıya kaçıyor ancak gerçek hayat bundan pek farklı sayılmaz. Medyanın hem kendi içindeki hem de halkla arasındaki iletişim kopukluklarını acilen gözden geçermesi lazım.

Buradan yola çıkarak, özellikle medya ve siyasetçiler arasında yaşanan sorunların dışında aynı şeylerin siyasetçiler-

le vatandaşlar arasında da yaşandığını bariz bir biçimde görebiliriz. Bir konunun yorumlanmasından tutun da, mecliste geçen bir konuşmadaki cümleye kadar neredeyse ağızdan çıkan her sözcük oldukça hassas bir konuma getirildiği için özellikle idareceler ve siyasetçiler ölçüp biçerek konuşmak zorunda kalıyorlar. Vatandaşın medyadan öğrendiği kadarıyla, bir konuşma üzerine yaptığı yorumun tekrar medya üzerinden konuşmacıya ulaşma süreci maalesef kulaktan kulağa oyununa benzediği için işin içinden bir türlü çıkılamıyor.

Konuyu biraz daha genişletirsek, bu tür iletişim problemleri uluslararası sorunlarda açıkça görmek mümkün. Özellikle sınırlarla ilgili tartışmalarda geniş manalarda kullanılabilir bir sözcük tarafların kendine göre anlama isteği çerçevesinde yorumlanınca ciddi diplomatik krizler ortaya çıkabiliyor.

Tabii ki, bu minvalde uluslararası hukuk kavramlarının da kesin bir biçimde tanımlanmayışının rolünü de inkar edemeyiz. Burada, hukuk ve siyasetin birbiriyle çatışması bile sözkonusu olabilir. Bu tarz bir sorunu Türkiye ile Yunanistan arasındaki Ege'deki kıta sahanlığı ve kara sularının sınırlandırılmasına ilişkin tartışmalarda da görebiliriz. Bu konuda, süregelen açmaz kıta sahanlığının uluslararası hukukta belli ölçütlere dayalı görünmesine rağmen; iki ülkenin karşılıklı anlaşma yeri-

ne bu ölçütleri kendi dış politikaları doğrultusunda kullanma çabalarından kaynaklanmaktadır. Bu noktada, kasti bir iletişimsizlikten bahsedilmektedir. T a b i i ki, bu geniş kapsamlı bir boyut olduğundan iki tarafın toplum ve medyasının sağduyulu davranmaması halinde olayların tırmanması an meselesidir. Geçmişte bunun örneğini Kardak krizinde birebir yaşamıştık.

Sonuç olarak, iletişim sorunlarının aile, eş, dost arasındakinden farklı olarak daha önemli boyutlarda yaşandığı zaman sonuçlarının daha ciddi ve daha yopraticı olabildiğini söyleyebiliriz. Önemli olan hangi aşamada olursa olsun tüm toplumsal ilişkilerde dinlemeye, anlamaya, empati yapmaya çalışma ve kasıtlı yanıltmalardan, önyargıya dayalı yorumlardan kaçınmaktır. Ancak bu şekilde sağlıklı bir toplum yapısına ulaşabiliriz.

H z . M u h a m m e d
(s a v) :

“Yumuşak huyluluğu elden burakma! Çünkü yumuşak huyluluk, hangi şeyde bulunürsa, mutlaka onu süsler. Hangi şeyden de çekilip alınırsa, onu da mutlaka çirkinleştirir.”

ÇIĞLIK

Fatma Betül Şahin

İster pop, ister rock olsun, ama sussun bütün şarkılar. Göge doğru uzanan camdan kulenin içinde, bilgisayarın başında yumuşak koltuğuna gömülü yazar konuşmasın artık. Siyah mercedeslerde lüks caddeleri turlayanlar anlamazlar bu çağrıyı. İnsanlar sükutu paylaşırken, yıllardır yüreğimde hapsolan, çığlık kaplasın tüm dünyayı. Sokakta mendil satan çocuktan mevki ve makam sahibi tüm insanlara kadar herkese ulaşım sesim.

Ben fakir bir insanım. Umutlarım, değerlerim, düşlerim yok benim. Hepsi alındı elimden birer birer. Acıları ve günahları "sadaka" diye koydular avucuma. Ben fakir bir insanım. Göz yaşlarım var sadece. Göz yaşlarım ecdadımdan miras bana. Düşlerimin cellatları perdeleri aralıyor, evin mahrem yerlerini ifşa etmek için. İnancım kırk birinci adada saklı. Asla kilidini açamayacaklar gönlümün. İlk önce örtümü aldılar daha sonra hayallerimi. Şimdi ruhumu istiyorlar arsızca.

Ben kim miyim? Ben başındaki örtü yüzünden eşinin mesleğinde köstek, ben geceleri akıtılan gözyaşı, ben yıllardır mağdur olan, yıllardır ağlayan kız, ben hayalleri elinden alınan, incitilen çocuk ...

Çok uzak değilim size, gazetelerin üçüncü sayfa haberlerinden tanırınız beni belki de. Ben, her sabah okulumun bahçesinde başından sıyrılan örtümün ortaya çıkardığı saçlarımda tadarım günahı önce. Ellerim titrer, yaşlar süzülür yanaklarımdan. Acıma tanıktır bahçe kapısı, göz yaşlarıma eşlik eder bahçedeki çiçekler. Belli belirsiz bir isyan süzülür dudaklarımda o an. "Beni bataklığa sürükleyen asır utansın" derim içimden.

Ben arka sıralarda ya da boş kahkahaların yankılandığı koridorlarda boynu bükük dolaşırım hep. Anlamaz beni böyle bir derdi olmayanlar. Anlamaz Allah (c.c)'ın gönderdiği dinden binasip olanlar. Yıldızları esir almaya çalışan karanlıklar anlamaz beni.

Acı dolu türküyü mırıldanır benim gibi binlercesi. Kimi onca yıl okuduktan sonra üniversitenin son sınıfında bırakır hayallerini, kiminin göz yaşlarına karışır günahların zehri.

Şimdi sussun acılarıma ortak olmayanlar, sussun tüm şarkılar. Çığlığım kaplasın tüm dünyayı: Ben sadece dinim için ağlar dinim için yaşarım. Aşarım önüme koyduğunuz tüm setleri. Çünkü Allah(c.c)'in müjdesidir benim için teselli.

İSLAM'A BAĞLILIĞIM NEYİ GEREKTİRİR?

Fethi Yeken

Kur'an'ı huşu içinde okumak Kur'an'ı; düşünce, huşu ve üzüntü ile okumalıyım. Allah (c.c) Rasülü şöyle buyuruyor: "Kur'an hüznü ile nazil oldu, Kur'an okurken hüznü okuyunuz. Kendinizi hüznü okumaya zorlayınız." (Ebu Nuaym Hilve)

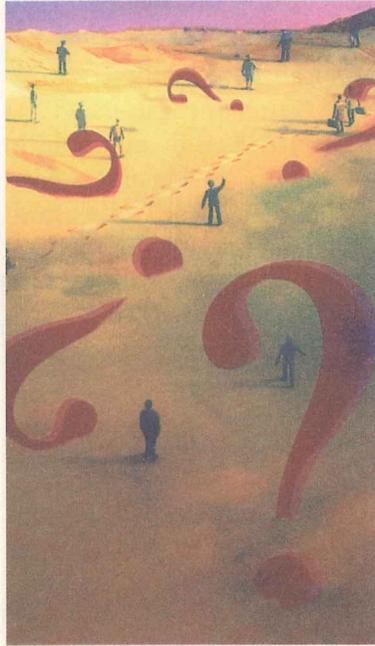
Allah (c.c.)'ın şu ayetini de hatırlamam gerekir. "Eğer biz bu Kur'an'ı bir dağa indirseydik, muhakkakki onu, Allah korkusundan baş eğerek parça parça olmuş görürdün. " (Haşr 21)

Rasülullah (s.a.v.) şöyle buyuruyor: "Kur'an'ın haram kıldığı şeyleri helal sayan kimse Kur'an'a inanmamış sayılır." (Tirmizi)

Yine Peygamberimiz: "Ümmetin en faziletli ibadeti Kur'an okumaktır" buyurur.

Ebu Zerr'e yaptığı vasiyetinde peygamberimiz şöyle buyurmuştu: "Kur'an'ı okumaya sarıl, çünkü o, dünyada senin nurun, ahirette ise senin azığındır." (İbni Hibban)

Zinaya yaklaşma halinde yüze akseden görüntü

"Kesinlikle gözlerinizi haramdan sakınmalısınız ve ırzlarınızı da korumalısınız. Aksi takdirde Allah(c.c.) yüzlerinizdeki nuru çıkarıp sizi çirkinleştirir."

(Taberani)

Peygamberimiz (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: "Kesinlikle gözlerinizi haramdan sakınmalısınız ve ırzlarınızı da korumalısınız. Aksi takdirde Allah(c.c.) yüzlerinizdeki nuru çıkarıp sizi çirkinleştirir." (Taberani)

Çok ve gereksiz konuşmamak Peygamberimiz bir hadisinde şöyle buyururur: "Kim çok konuşursa, hatası çok olur. Hatası çok olanın da günahı çok olur. Günahı çok olan kimseye cehennem daha layıktır." (Beyhaki)

Sabredip yumuşak huylu olmak

Rasülullah: "Allah (c.c.)'ın, kendi vasıtasıyla evleri mamur kıldığı ve dereceleri yükselttiği davranışları size bildireyim mi?" buyurdu. "Evet ey Allah(c.c.)'ın Rasülü bildir" dediler. Bunun üzerine Peygamberimiz (s.a.v.): "Sana kaba davranan kimseye yumuşak davranman, sana zulmeden affetmen, seni mahrum edene vermen ve ilişkisini kesene irtibatını devam ettirmendir."

Rivayet edildiğine göre, Hz. İsa, havarileriyle birlikte, insanları Allah(c.c)'a iman et-

meye çağırarak için köyleri dolaşıyordu. O, insanlara iyi şeyler söylediğinde onlar ona kötü şeyler söylüyorlardı. Ona sövüyor ve ona küfrediyorlardı. Havariler bu duruma şaşkınlıkla ve Hz. İsa'dan bunun hikmetini sordular. O, şöyle dedi: "Herkes yanında bulundurduğundan sarfeder."

Nefis savaşında başarılı olmanın temel dayanakları Kalp: Kalp; canlı, yumuşak, temiz, güçlü ve parlak bir uzundur. Allah (c.c.) Rasulü kalbi şu şekilde tanımlamaktadır. "Yüce Allah(c.c.)'ın yer yüzünde kablari vardır. Bu kablari,

kalplerdir. Allah (c.c.) katında en sevimli olan kalpler; en güçlü en temiz ve en yumuşak kalplerdir dedi. Ve daha sonra bu sözünü; dinde en güçlü, inançta en temiz ve kardeşlerine karşı en yumuşak kalpler olarak açıkladı." Başka bir hadisinde şöyle demiştir. "Müminin kalbi temizdir. Onda, parlayan bir kandil vardır. Kafirin kalbi ise siyahtır. Ters çevrilmiştir." (Ahmet, Taberani)

Kur'an-ı Kerim müminlerin kalbini şu şekilde tasvir eder; "Müminler ancak, Allah anıldığı zaman yürekleri titreyen,

kendilerine Allah'ın ayetleri okunduğunda imanlarını artıran ve yalnız Rablerine dayanıp güvenen kimselerdir. " (Enfal, 2)

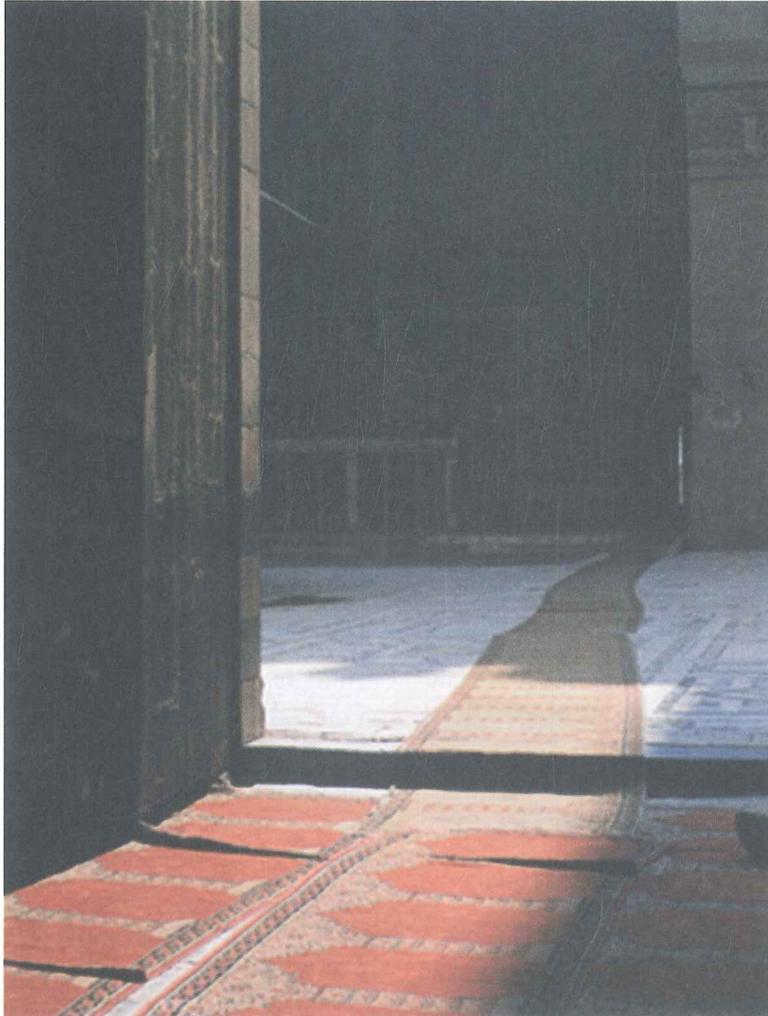
Kafirlerin kalplerini de şu şekilde tasvir eder: "... Gerçek şudur ki, yalnız gözler kör olmaz; fakat göğüslerdeki kalpler körelir. " (Hac,46)

Şeytanın insana yaklaşması Peygamberimiz (s.a.v.) bu konuda şöyle buyuruyor:

"Doğrusu şeytan; değişik yöntemlerle İslam yolunda yürüyen insanın, önünü kesmiş ve ona şöyle demiştir: "Nasıl olur da sen müslüman olup kendi dinini ve atalarının dinini terkedersin?" İnsanoğlu: ona itaat etmemiş ve müslüman olmuştur. Sonra: hicret yolunda önüne kesmiş ve ona şöyle demiştir: "Sen, göç mü ediyorsun? Toprağını ve havanı nasıl terkediyorsun?" İnsanoğlu ona uymamış ve göç etmiştir. Sonra cihad yolunda onun önünü kesmiş ve ona şöyle demiştir: "Harp, can ve malın yok olmasına neden olduğu halde, sen nasıl cihad ediyorsun?

"Sen, savaşırırsan ölürsün, başkaları karınla evlenir ve varislerin malını paylaşır." İnsanoğlu şeytana itaat etmemiş ve cihad etmiştir. Sonra, peygamberimiz (s.a.v.) şöyle buyurdu. "Kim şeytana uymaz ve böyle hareket ederse, sonra bu uğurda ölürse, böyle kimsenin cennete girmesine müsaade etmek Allah (c.c.)ın, üzerine hak olur." (Nesai)

Şeytanın nüfuz noktalarını

takviye çareleri

1- Aç gözlülük ve suizan:

Ben Allah (c.c.)'a güvenmek ve rızıkına kanaat etmekle ona karşı koydum.

2- Yaşamayı sevmek ve bitmeyen arzu:

Ben ansızın gelen ölümden korkmakla, ona karşı koydum.

3- Konfor isteği ve nimetin peşine koşmak:

Ben, nimetin son bulması ve hesabın zorluğuyla ona karşı koydum.

4- Kendini beğenme:

Ben başa kakma ve sonucundan korkmakla, ona karşı koydum.

5- İnsanları hafife almak ve onlara saygısızlık göstermek:

Ben insanların hakkını tanımak ve onlara saygı göstermek suretiye ona karşı koydum.

6- Kıskanma:

Ben, kanaat etmek ve yüce Allah (c.c.)'in mahkukatına karşı yaptığı rızık paylaşımına razı olmakla, ona karşı koydum.

7- Gösteriş yapmak ve insanların övgüsünü elde etme:

Ben, samimiyet ve ihsan ile ona karşı koydum.

8- Cimrilik:

Ben insanların elinde bulunan şeylerin yok olacağını ve yalnız Allah (c. c.) katından olan şeylerin kalacağına inanarak ona karşı koydum.

9- Kibir:

Ben, alçak gönüllü olmakla, ona karşı koydum.

10- Tamah:

Ben, Allah (c.c.)'m hazinesinde bulunan rahmetine güvenmek ve insanların elinde bulunan şeylere göz dikmemek su-

retiyile, ona karşı koydum.

Mü'minin şeytanı ile kafirin şeytanı

Ebu Hureyre (r.a.)'den rivayet edilen bir hadis-te şöyle denmektedir: "Mümin ve kafirin şeytanları karşılaştılar. Bir de ne görsünler. Kafirin şeytanı yağlı, şişman ve kuvvetli idi. Müminin şeytanı ise; pek zayıf, saçı keçeleşmiş, tozlanmış ve çıplaktı. Kafirin şeytanı müminin şeytanına: Sana ne olmuş ki, bu kadar zayıflamışsın, dedi. O da şu cevabı verdi: "Ben öyle bir adamın yanında bulunuyorum ki, yemek yediğinde, Allah'(c.c.)'in ismini anar. Böylece ben aç kalırım. Su içtiğinde yine Allah (c.c.)'in ismini anar. Ben susuz kalırım. Elbise giydiğinde, Allah (c.c.)'in ismini anar. Ben yine çıplak kalırım, saçına yağ sürdüğünde Allah'ın ismini anar. Sonra, kafirin şeytanı şöyle dedi: "Fakat ben, öyle bir adamla beraber yaşıyorum ki, bunlardan hiçbirini yapmaz. Ben, yemesinde, içmesinde ve giyiminde onlara ortak oluyorum."

Ahiretteki hesabı unutmak Ebu Zer-i Gıfari (r.a.) şöyle dedi: "Ben peygamber efendimize şöyle sordum: Musa (a.s.)'nın sahifeleri neden ibaretti? Şöyle cevapladı: "Onların hepsi ibretli sözlerden ibaretti; ölüme kesin olarak inandıktan sonra neşelenen kimseye hayret ediyorum? Dünyaya ve onun içindeki mahluklara karşı istediği gibi hareket etmesini gören, sonra da dünyaya bel bağlayıp süku-

*köprüler kurulur
gönülden gönüle...*

**BEN DE YAZAR'IM
diyenler...**

Genç Öncüler'te

İRTİBATA GEÇİN !

Adres: Sofular Mah.

Yeşiltekte Sk. No:4

Fatih - İstanbul

Tel: (212) 631 13 85 -

Faks: (212) 534 88 88

iletisim@genconculer.com

Taşları Yemek Yasak

İsmet Özel

Ormanın derinliklerinde yürümekte olan avcı ağaçlardan biri üzerinde bir levha görmüş. Levhanın üzerinde şu sözler yazılmış: Taş Yemek Yasaktır. Bu alışılmadık uyarı karşısında avcı meraka kapılmış. Levhanın aslı olduğu ağacın önündeki ayak izlerini takip etmeye başlamış ve izlediği yolunu bir mağaraya götürmüştü. Mağaranın ağzında bir derviş oturuyormuş ve avcı yeterince yaklaştığında konuşmaya başlamış:

"Zihnine takılan soruyu biliyorum. Şimdiye kadar taşları yemeyi yasaklayan bir uyarı levhası hiç görmedin, çünkü insanların taş yemeye zaten ihtiyaçları yok. İnsanları zaten yapmaya eğilimleri olmayan bir konuda uyarmak niye? İnsanlar arasında taş yeme adeti yoktur, onlara yapmayacakları şeyi yapma demenin ne anlamı var?

Ancak şuna dikkat et: İnsanlar arasında adet haline gelmiş öyle davranışlar, öyle alışkanlıklar vardır ki, bunlar insan için tıpkı taş yemek gibidir. Eğer zararı bakımından düşünürsen taş yemekten çok daha büyük tahribat yapan işlerdir bunlar. Bunlar taş yemek kadar budalaca, insanın öz niteliklerine yabancı tutum ve davranışlardır. Eğer insanlar acınacak haldeyse, insanlar arasında zulüm, haksızlık, merhametsizlik, yozlaşma, ve ihanet hüküm sürüyorsa bunun sebebi insanların sanki taş yemiştircesine yedikleri bunca nesneden, taş yemeye mümasil tavırlarından doğmaktadır.

Senin levhayı gördüğün yerde bir pınar olmuş olsaydı ve ben oraya su zehirli yazmış olsaydım sen bunu manalı bir söz sayacak, yerinde bir uyarı kabul edecektin. Büyük bir ihtimalle de benim ayak izlerimi takip edip buraya gelmeyecektin. Çünkü yasaklanan şey senin aklına uygun gelecekti. Gerçekte suyun zehirli olduğunu yazan insanın

emrine uymuş olacaktın. Kendi aklına uyduğunu sanarak benim keyfime uygun davranmış olacaktın. Ama orada taş yemeyi yasaklayan bir levha gördün ve acaba bunun hikmeti nedir diye kendine bir yol açtın. Ben de sana insanların gerçekte yaptıkları birçok işte taş yemeye benzer davranışlar gösterdiğini ve aslına bakılırsa taş yediklerini söyledim. Eğer söylediklerimi anladıysan aramızda hakikatin bir parçası tecelli etti.

İşte Allah'ın insanlar için gönderdiği emir ve nehiyeler böyledir. İnsan ancak bu emir ve nehiyelerle hakikatin nasıl tecelli edebileceğini öğrenebilir. Eğer Allah'ın emrettiği ve yasakladığı şeylerle ilk karşılaşan insan bunu tabii karşılarsa, aklına uygun bulursa bu emir ve nehiyelerden hiçbir şey öğrenemez. Ama bazı izleri takip edip bu emir ve nehiyelerin nelere tekabül ettiğini öğrenebilirse hakikate varabilir.

İnsanın taş yemeye ihtiyacı yok diyorsun. Öyleyse şunu düşün: İnsanın ihtiyacı olandan fazlasını elinde tutması kendisi için taş gibidir. Bu yalnız mallar, servet, güç gibi nesnelere geçerli değil. Merhamet, şefkat, tevazu gibi şeyler için de böyle. Bilgi için de böyle. Eğer herhangi bir şey insanların istifadesine açıksa ancak istifade edildiği kadar o "şey" olur, o şeyden istifade edilmezse artık o taş tır ve gerçekten onu istifadeye konu etmeksizin kullananlar taş yemiş olurlar. Sana yaramıyorsa bırak başkasına yarasın. Sana yaramadığı halde sende olan hem senin hem başkasının aleyhinedir. Taşları yeme, taşları yemek yasak. "

ZERAFET

Bir zamanlar İran'da bilginler ve şairler, 'suskunlar meclisi' adıyla bir topluluk oluşturmuşlardı. Üye sayısı otuz kişiydi ve bunu arttırmıyorlardı. Üyeliğin ilk şartı çok düşünmek, az yazmak ve çok az konuşmaktı. O zamanlar meşhur şair ve bilgin Molla Camî, bu meclisin aşkindaydı. Günün birinde suskunlar meclisinin bir üyesinin öldüğünü duyunca, onun yerine aday olmak için bilginlerin bulunduğu köşke geldi. Kendisini karşılayan kapıcıya bir şey söylemeden, ismini bir kağıda yazarak o sırada toplantı halinde bulunan suskunlar meclisine gönderdi. Meclis üyeleri bu teklifi görünce biraz üzüldüler. Molla Camî oraya layık bir bilgin-di, ama ölen üyenin yerine başka birini almışlardı. Yeni bir üye için yer yoktu. Meclisin başkanı, bir bardağı tamamen suyla doldurduktan sonra Molla Camî'ye gönderdi. Zeki bilgin durumu kavramıştı. Bir damla daha olsa bardak taşacaktı. Bunun üzerine o da hemen oracığındaki bir gül dalından küçük bir yaprak koparıp, nazikçe suyun üstüne koyu-

verdi. Bardak taşmamıştı. Bunu içeri gönderdi. Meclislikiler bu kibar cevabın mânâsını anlamışlardı: Zarif insanların yeri başkaydı. Üyeler, bu değerli bilgini de aralarına almaya karar verdiler. Başkan listeye Molla Camî'nin adını ekledi. Otuz sayısının sonuna bir sıfır koyarak, 300 yazdı. Bununla Molla Camî sayesinde, meclisin değerinin on misli arttığını belirtiyordu. Listenin son şekli Molla Camî'ye gelince, me-

seleyi anladı. Ancak sayının büyük gösterilmesinden hoşlanmadı. Sağdaki bir sıfırı silerek, otuz sayısının soluna koydu. Yani 030 yazdı. Alçak gönüllü Molla Camî, böylece kendisini solda sıfır sayıyor, bardağı taşırmadığı gibi, o meclisin yapısını da etkilemeyeceğini söylemek istiyordu. Diğer üyeler bunu görünce, saygı ve hayranlıkları bir kat daha artmış olarak suskunlar meclisinin yeni üyesini selâmladılar.

Hz. Muhammed (sav) :

**"Seni ziyaret etmeyeni ziyaret et!
Sana hediye vermeyene hediye ver!"**

öncüler öncüsü

YÜRÜYEN ŞEHİT TALHA BIN UBEYDULLAH(R.A.)

"Cennet ve cehennemden yalvarmadıkları bir gün yoktur. Cennet her gün: "Ya Rabbi! Meyvelerim iyice oldu, ırmaklarım şırl şırl akıyor, artık dostlarımı özledim. Ehlîmi bana bir an önce gönder" der." (Hadis)

Hazırlayan: H. Hicret Tuna

"İnananlardan Allah'a verdiği ahdi yerine getiren erler vardır. Kimi bu uğurda canını vermiş, kimi de beklemektedir. Ahidlerini hiç değiştirmemişlerdir." (Ahzab, 23)

Rasulallah (s.a.v) bu ayeti okuduktan sonra sahabelerinin yüzlerine baktı ve Talha'yı işaret ederek şöyle dedi:

"Allah'a verdiği sözü yerine getirip, yeryüzünde yürüyen bir adama bakmaktan mutluluk duyacak biri varsa, Talha'ya baksın..."

Talha bin Ubeydullah (r.a), Rasulallah (s.a.v)'in hayatta iken cennet ile müjdelediği on sahabeden biridir. İslam'a ilk giren sekiz kişinin de içindedir.

Talha (r.a), Rasulallah (s.a.v)'e peygamberlik geldiğinde Mekke'de değildir. Basra'ya ticaret için gitmiştir. Basra panayırında bulunduğu bir sırada oradaki bir manastırın sahibi: "Sorun bakayım, bu panayır halkı arasında ehl-i Harem'den bir kimse var mı?" diye seslenir. Talha da: "Evet var! Ben Mekke halkındanım" diye cevap verir. Bunun üzerine rahip: "Ahmed zuhur etti mi?" diye sorar. Talha: "Ahmed de kim?" der. Rahip: "Abdullah bin Abdulmuttalib'in oğludur. Bu ay onun çıkacağı aydır. O, peygamberlerin sonuncusudur. Harem'den çıkarılacak; hurmalık, taşlık ve çorak bir yere hicret edecektir. Sakın onu kaçıрма" der.

Rahibin söyledikleri Talha'nın kalbinde yer eder. Oradan alelacele ayrılarak Mekke'ye döner ve yakında herhangi bir olayın meydana gelip gelmediğini sorar. Abdullah'ın oğlu Muhammedü'l-Emin'in peygamberliğini ilan etmiş olduğunu ve Ebubekir'in de ona tabi olduğunu öğrenir. Hemen Ebubekir'in yanına vararak rahibin anlattıklarını haber verir. Sonunda her ikisi birlikte Rasulallah (s.a.v)'a giderler. Talha (r.a) oracıkta müslüman olur.

Birçok müslüman gibi Talha bin Ubeydullah (r.a) da İslam'a girdikten sonra müşriklerin eziyetlerine maruz kalmış, ama yolundan dönmemiştir. İslam'ın azılı düşmanlarından

Nevfel, Talha'nın müslüman olduğunu duyunca, Ebubekir (r.a.) ile onu bir iple birbirlerine bağlamış, uzun süre çözmemiş, böylece onlara işkence etmiştir.

Rasulallah (s.a.v), Mekke'de Talha'yı Zübeyr (r.a.) ile kardeş ilan etmiş, Medine'ye hicretten sonra da, Said bin Zeyd ile kardeş yapmıştır.

Talha (r.a), Bedir dışındaki tüm savaşlarda Allah Rasulü (s.a.v) ile beraber bulunmuştur. Bedir savaşı sırasında Rasulallah (s.a.v), Talha'yı, Said bin Zeyd ile Medine dışında bir göreve göndermişti. İşlerini bitirip Medine'ye döndüklerinde, Rasul ve ashabı Bedir'den dönüyorlardı. İlk savaşında Peygamber (s.a.v) ile birlikte cihad etme ecirini kaçırmış olmak bu iki sahabeyi çok üzmüştü. Fakat Rasulallah (s.a.v), onların da savaşanlar gibi ecir kazandıklarını bildirip, onları teselli etmişti.

Ve Uhud Savaşı... Ebubekir (r.a) şöyle diyordu: "O tamamıyla Talha'nın günüydü. Rasulallah (s.a.v)'e ilk gelen bendim. Rasulallah bana ve Ubeyde bin Cerah'a şöyle dedi: "Kardeşinizi götürünüz." Gördük ki, vücudunda yetmiş kadar yara vardı. Parmağı da kesilmişti. Onu tedavi ettik."

Tüm savaş ve olaylarda Talha (r.a), safların en önünde Allah'ın rızasını arıyor, Rasulü'nün bayrağını koruyordu.

Talha (r.a), müslümanların zenginlerindendi. Zengin olduğu kadar da cömertti. Malından hesap edilemeyecek ölçüde infak eder,

Allah da malını hesap edilemeyecek derecede artırır. Rasulallah (s.a.v) ona şu lakapları vermişti: "Talhatu'l-hayr" (Hayırsever Talha), "Talhatu'l-cûd" (Cömert Talha), "Talhatu'l-feyyâz" (Taşan Talha)...

Eşi Su'da bint Avf onu bize şöyle anlatır:

"Bir gün Talha'nın yanına gittim ve onu çok düşünceli gördüm. Ona: 'Neyin var?' diye sordum. Şöyle cevap verdi: 'Yanımdaki mal... Beni düşündürecek ve sıkıntıya sokacak kadar çoğaldı.' Ona şöyle dedim: 'Neyin var? Onu dağıt.' Kalkıp insanları çağırdı. Ondand bir dirhem kalmayınca kadar onlara paylaşmaya başladı."

Said bin Zeyd, Talha'nın cömertliğini şöyle anlatıyor:

"Yolculukta da yerleşik halde de Talha bin Ubeydullah'a arkadaşlık ettim. Yiyecek, giyecek ve paradada ondan daha çok cömert olanını görmedim."

Allah yolunda malını en güzel bir şekilde sarf eden bu cömert sahabe, canını da Rahman uğrunda feda etti. Cemel vakasından sonra bir ok ile şehadete kavuştu. Ali (r.a), Talha (r.a)'ı ve şehit kardeşi Zübeyr (r.a)'ı defnettikten sonra şu sözleri söyledi:

"Ümit ederim ki, ben, Talha, Zübeyr ve Osman, Allah'ın kendileri için: "Biz onların gönüllerinde olan kını çıkardık; artık onlar se-dirler üzerinde karşılıklı oturan kardeşlerdir." (Hicr, 47) dediklerinden oluruz. Bu iki kulağım Ra-

Hz.

Muhammed

(sav):

"Namaza
dört elle
sarıl! Çünkü
o cihadın
en
üstünüdür.
günahlardan
da uzak
dur! Çünkü
bu en
faziletli
hicrettir."

GENÇLİR ŞÖLENİ

GENÇ ÖNCÜLER Dergisi Deneme Yarışması ve
MECRA Dergisi Makale Yarışması Ödül Töreni

KUR'AN-I KERİM • SİNEVİZYON GÖSTERİMİ • KONUŞMALAR
ÖDÜLLERİN DAĞITIMI • SALINCAK ÇOCUK KOROSU

MEHTERAN KONSERİ

VE EZGİLERİYLE ÖMER KARAOĞLU

26 NİSAN 2006 ÇARŞAMBA • 18 30

YER: FKM (FIRAT KÜLTÜR MERKEZİ)/ÇEMBERLİTAŞ
IRT. TEL. : (212) 631 46 41 - 631 13 85

Şölenimiz geniş katılımıyla gerçekleşti...

Ömer Karaoğlu ezgileriyle bizlerleydi...

UMRAN OKULU

"Ümmetin Uzun Soluklu Yürüyüşü"

Dişince • Kültür • Siyaset
Umran

mecra
Üç aylık Üniversite dergisi

genç öncüler
Aylık Gençlik Dergisi

SALINCAK
Çocuk Dergisi

Umran okulu geleceğin yazarlarını ödüllendirdi...

Tarihin
derinlerinden
gelen
mehteran
coşkusunu
yaşadık...

En genç
öncüler
salıncak
çocuk korusu
tek kelimeyle
muhteşemdi...

Umran okulu
ve genç öncüler
uzun soluklu
yürüyüşüne
devam edecek...

SAHİL

Göz alabildiğine uzanan bir sahilde, irili ufaklı sayısız çakıl taşı vardı. Denizin durgun ve havanın kapalı olduğu zamanlarda, bu taşlardan hiç bir ses duyulmazdı. Sadece martıların çığlıkları ve arada bir uzaktan geçen yolcu gemilerinin sesi yankılanırdı. Ama deniz coşup da dalgalar yükselince, neşeleri gelirdi çakılların. İliklerine kadar ıslanıp titremelerine rağmen, şikayet etmezlerdi durumlarından. Çünkü denizin dalgalarıyla yıkandıklarında, soluk yüzlerine renk gelir ve hava bir de açıksa, üzerlerindeki geçici renkler, güneş ışığından ötürü parlamaya başlardı. İşte bu zamanlarda, çeneleri düşerdi çakılların:

"Biz gerçekten güzeli!." diye kasılırlardı. Hem renkliyiz hem parlak."

Yaptıkları bu kadarda kalmazdı çakılların. Ara sıra kavga da ederlerdi, "sen küçüksün ben büyük" "ben parlağım, sen soluk" gibi laflarla. Kavganın en civcivli anlarında, bir ses duyarlardı çoğu zaman.

Derinlerden gelen ses:

"Güzelliğinizle asla övünmeyin!." derdi onlara. "Üstelik o güzellik, başkasına aitse."

Çakıllar, bu sese kulak vermez ve renklerini kıyaslar dururlardı. Ama o ses tekrar duyulur ve:

"Renkli olmak hüner değildir!." derdi. "O parlaklık ruhunuzdaysa eğer, renksiz olmak zarar vermez sizlere"

Çakıllar, kendilerine o güzelliği veren şeyi merak etmedikleri gibi, derinden gelen sese de aldımazlardı. Gülüp geçerlerdi söylenenlere.

Çakılların güzellikleriyle övündükleri bir gün, devlere benzeyen makineler girdi o sahillere. Çelik tekerlekleriyle ezdikleri taşları bin parçaya bölerek. Birbirinden gururlu taşlar, o devlerin pençeleriyle savrulup atıldılar bir yana. Dağ gibi yığılan çakıllardan bazıları, bu sefer "biz üsteyiz, siz altta" diye hor gördüler ezilenleri. Çok kısa bir zamanda, sahilin altı üstüne getirildi adeta. Çakıllar, neler olup bittiğini anlamaya çalışırken, adamlardan sevinç çığlıkları yükselmeye başladı:

"Bulduuuuk!." diye bağırıyorlardı hep bir ağızdan. "Bütün çakıllara bedel olan o taşı bulduk!."

Çakıllar, bulunan şeyin ne olduğunu merak ettiklerinde, adamların ellerinde renksiz bir taş gördüler. Hepsi dudak bükerek alay etmek üzereyken, o renksiz taş güneş gibi parlayıp selamladı onları, güneş çoktan batmış olmasına rağmen.

Parlak taş, bir kenara atılan çakılların şaşkınlığını fark edince:

"Yıllar boyu sizinle konuşan bendim!." diye gülümsedi. "Sizlerden çok daha aşağılarda ve toprak altında idim. Ama içimdeki ışığı hiç kaybetmedim. Ve o ışığı kimden aldığımı bildiğim için de, gururlanmadım. Bu yüzden de sultanlara taş olup başlarda, yüzük olup eller üstünde taşındım asırlardır."

Çakıllardan hiç bir cevap gelmedi. Adamlar ise, gece olmasına rağmen, makinelerini başka bir sahile yönlendirdiler. Ay ışığından aldıkları parlaklıkla övünen yassı çakılların bulunduğu karşı sahile...

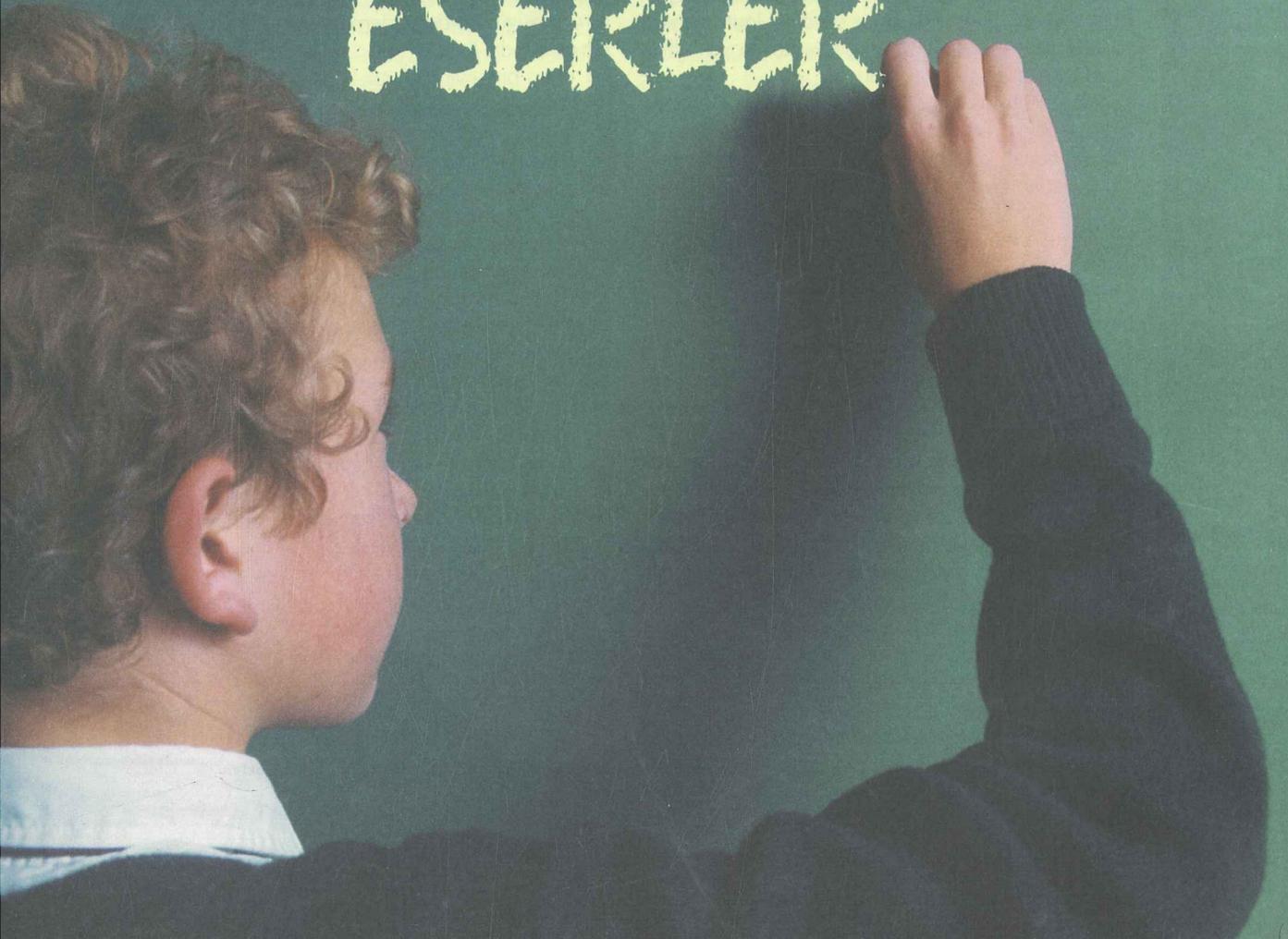

genç öncüler

DENEYİME YARIŞMASI
"SEN ÖĞRETMEN OLSAYDIN"
2006

DERECEYE GİREN
ESERLER

Gül Sancısı Çeken Dimağlardan "Gül Muştularına"

Kübra Açık

Bu benim hikayem...

Her şey benim istediğim gibi olacak, kahramanlar canları sıkıldığı zaman çıkıp gidecekler olayların içinden; sıradanlık yerini sıra dışı olaylara bırakacak ve siz bir kalbin başka bir yürek için çırpınına şahadet edeceksiniz. Kalem başını kağıda doğru eğdiği için akmaya başlayacak. Bütün kavî çizgileri çekmek ve kutsal kelimeleri dökmek için... "Siz de eğilin, benim boyum kıldan ince, akmaya başlayacağım yeryüzüne... Erdemli dokunuşlara giden yol eğilmekten geçer!"

Evet, Allah önünde güç, fitrata yönelişle ele alınacak. Ben hayallerimi dökeceğim, ümitvari beyaz yüreklerle. Size anlatacağım içimde büyüttüğüm "gül muştusunu". Vücutum mürekkep dolu. Kuşkum yok yapacaklarımdan! Bedenim gecenin esranına gizleniyor ve anlam buluyor soluduğum kavramlar. "İnsanlık" diyorum. Derin kuyulardan iniltisi geliyor. Belki de kaskatı mumyalanmış bir ölül! Unutmuş yeryüzüne geliş gayesini. Bütün bir yaşam boyu kalbini ayakta tutacak "giz"i unutmuş...

Biz'i unutmuş, hep "Ben" diyor. Taklitçilik bataklığına saplanıp kalmış, içtiği zehri ab-ı hayat sanıyor. Yüreği kaskatı kesilmiş, kupkuru... Düşlerim tanyerinin duvarlarını yıkıp, zifiri karanlığa uyanıyor... Aşkımı tartmak için bir terazi arıyorum, insan yüreğinin böylesine ince bir mizan görevi üstlenebileceğine inanmadığım için, dalgalara vuruyorum derdimi. Terazinin bir kesesine dalgaları koyuyorum; yetmedi bir kuyruklu yıldızın mihengine vuruyorum aşkı. Gözlerim çekiliyor perdelerin pervazına; gökyüzü aralanıyor ve uyku pusu kuruyor med cezirlerin hakim olduğu umutlanma. Kanım damarlarımdan çekiliyor ve başlıyor benim dirilişim...

Güneşin ardından bir kız çocuğu gülümseyerek bana bakıyor, annemin sıcak dokunuşu bana bakıyor. Yaylan, tarihe dokunan koltuklarını, yanı başımdan geçen kalabalık, buzlarını eriten kardelen, uzak ormanları saran yabancı mantarlar, parmak uçlarımda ısınan şiiir bana bakıyor!

Hayatım, aşk içinde ölümle anlam kazanıyor. Aşk; kendi esaretine alırken, aynı zamanda açtığı yolda mutlak hüriyete de ulaştırıyor insanı. Esas hüriyetin ikliminde gezdiriyor. Kentin gri silüetine esas rengi verici bir soluk üflüyor, hayatın her safhasını kapsayan bir ruh hamlesinin yakıtı oluyor. Ve nihayet; bizzat yaşamak oluyor, yanmak oluyor. "Ate-

şin gül bahçesi" oluyor. Sidre-i Münteha'yı aştıran, akla akılsızlığını anlaması için vesile olan kuvvet oluyor... Bilmek (ilmel yakın), bulmak (aynel yakın), olmak (hakkal yakın) ehramında zirveye ulaştırıcı motor oluyor.

Aşk; Kuşa kanat, şaire kan, bana umut... !

Ve sonra balta girmemiş orman bitkilerinin mahremiyetine bürünüyor ruhum. Beynimde sitem-kârca uçuşuyor güvercinler, soruların muhatabı olarak; "Ne ekmiyim!" "Ne yetiştirmeliyim!" "Ne olmalıyım" diyorum. Cevap veriyor Pirim Aşk; "tohum ekmelisin", "gül yetiştirmelisin", "insan olmalısın..."

Öyle bir insan; tüm davaların eri olan. İnsan yetiştirmeyi, ebedi aleme geçişinin kolaylığını sağlama için "araç kılan", "Burak yapan". Yol gösterici, yön gösterici, modern çağların gül yetiştiricisi... Yıkıcı değil yapıcı, günün değil, demin tanığı... Bir eli doğuda, bir eli batıda. Saati ayarlı...

İslam bir sevinç olarak kaplamış içini, alnı ak, yüreği ak! Çağa, kası gerilmiş bir "er kişi" olmalısın. Batmış medeniyetlerin, ruhların arkeologu...

Biliyorum, ahir zamanda genç olmanın zorluklarını yaşıyoruz ve aşmaya çalışıyoruz kaybolduğumuz ufukları. "Zordur zor yaşamların aktörü olmak" deyip geçiyoruz, zorlukla mücadele eden insanların saşah sahnelerini. Yegane amacımız olan "tevhid" inancının aslını çiğneyip, fikirlerimizi hakikat süzgecinden geçirmeden, dokumaya çalışıyoruz yitirdiğimiz sahte benliklerimize. Oysa hiç dönüp bakmıyoruz, ilahi yapım olan kristal aynanın, yani vicdanlarımızın neler icat ettiğini...

Ateş ve hava bizden öç alsın diye kendi ellerimizle ve aklımızla; atom, hidrojen, kobalt bombalarını yaptık. Güldüre güldüre, ağlata ağlata yok eden, boğan, pörsüten gazlar icat ettik. Tüm rahmetten yoksun yapımları kutsallaştırdık... Anne kucağındaki sıcaklığı soluyan çocuklar bile "Hollywood vahşetlerini" oynadıkları evciliklerin manşeti yaptılar!

Ben gördüm... Gözetledim... Ve şimdi öğrendim, tasarlanmamızı buyruk denizinde yıkayıp, içimizin yanında kuruttuktan sonra meydanlara asmamız gerektiğini. Ülkülerimize, inançlarımıza ait cümleleri eksiltili kumamayı... Diriliş zamanının geldiğini ve her kurtuluşu arzuların bir "diriliş süvarisi" olacağını.

Diriliş bir özleyiş oluyor ve bekleyişlerimiz asırlık çınarlar gibi sessiz ve derinleşiyor. Ben diriliyorum... Büyüdükçe geçirdiğimiz dönemlerin ayrıntılarının farkına varıyoruz geç de olsa, zihnimiz bir gelişim çizgisine yol aldıkça, tabuları yıktıkça, yanlışların gözümüzü bağlamasına izin vermedikçe, yol azığımız olan bir anlam yükleniyor heybelerimize. Anlam; anlatmaktan geçiyor. Anlatmaksızın; eğitmekten. Eğitmekse; “gül yetiştirme” tutkusundan!

İşte... Bu yüzden ben, bütün bu kısır döngüde öğretmen olmak istiyorum. Evet, evet! Ben olmak istiyorum! Dünyaya hakim olan “materyalist” ideolojinin karanlığında boğulan toplumun ufkuna doğan bir fecir, rahmine düşen bir tohum.

Ben olmak istiyorum! Diriliş düşüncelerinin üsüsü... Bizde “Fikir adamı yetişmiyor” diyenlere bir tokat, bir yumruk...

Ben; ben olmak istiyorum! “Eğiten”, “Öğreten”, “İlmin Çin’i”, “Mekanın bilgisi” “Dehanın imkansız”... “Ahir zamanın gözde muştusu...” Gözleri ufukta, elleri dümende, akıntılara rağmen gemisini yüzdüren kaptan...

Mimar; dirilişin mimarı. Var oluşla yok oluş arasındaki medeniyet denklemini minik yüreklere dularla çözdüren! Ben; rüyalar, hülyalar gören düş sokağı sakini! Bütün cümlelerim sakın, bütün harflerim sokak, amacım basamak basamak üfleyebilmek medeni zihniyeti, yeşermeye yüz tutmuş filizlere... Ve haykırmak, neler yapabileceğimi; yürek iniltilerine kulak tıkayan bütün insanlığa.

Evet... “Ben öğretmen olsaydım” diyorum!

Sesi söze, sözü lisana tahvil eder, topluma şah bir duruş kazandırırdım, yürek koordinatlarımızda netlik olurdu, nasıl ve niçin durduğumuzu bilirdik mevkilerimizde. Her yerde durabilenin, hiçbir yerde duramayacağını bildirirdim güllerime.

Onlara var oluş sebepleri olan “Yetim Sultan’ı” anlatırdım. Ben öğretmen olsaydım, eğitmek tek düsturum olurdu. Sadakati Ebu Bekir ile, adaleti Ömer’le, merhameti Osman’la, yiğitliği Ali ile, güzelliği Yusuf’la fısıldardım yüreklerine. Ve teslimiyeti Meryem’in temizliğiyle..

Ben öğretmen olsaydım..

Şahadet parmaklarının yalnızca “Bir’i” gösterdiği için en çok tevhidi sevdiğimizi anlatırdım onlara.

Ben öğretmen olsaydım...

Benim güllerim görmezdi katledilmiş melek kantarlarını. Parçalanıp yeryüzüne fırlatılmış bulutları. Linç edilmiş kelebek sürüsünün tuvale işlenen renge renk toz kuşağını.

Ben öğretmen olsaydım eğer, hatalarımız kor da olsa tutmayı öğretilirdim avuçlarımızda. “Mutlak sorgudan” evvel yüzleşmek için tüm yapıp ettiklerimizle.

Yanlış edimlerimizin üzerini gurur çamuruyla sıvamamayı öğretilirdim, öz benliğimizi öldürmeden...

Ben öğretmen olsaydım! Vazgeçilmeyen nihaventlerin en güzel makamı; körpe yüreklere düşen ilk bahar; ar, edep, haya. Bütün kavramların en anlamlısı, bütün kitapların en anlaşılını, beyaz tebeşirlerin en eşsiz sahibi olurudum. Surları fethetmenin şevkini hissettiren Tarih! Nefes sessizliğini nota yapan Müzik!

Yaradılışı tefekkür ettiren Fizik! Suyun akıcılığına hayran bırakan Kimya!

Evet! Ben öğretmen olsaydım, Allah’ın izni ve inayetiyle “Her şey” olurudum! Güllerimin oturduğu her sıra, yazdıkları her yazı, daldıkları her hayal ve kazandıkları her zafer... !

Ben öğretmen olsaydım... “Baba’nın delikanlısı”, “Anne’nin en sıcak bakışı”, “Abla’nın en dost yanı”, “Kardeş’in en canı” olurudum! Canlarına yakın, sorularına muhatap. Bütün sorularım bana sorarlardı, en saçma en seçme. Bütün halleri benim ahvalimin yansıması olurdu. Neden defineleri hep yılanların gözlediğini, niçin eskilerin aynaları hep yuvarlak düşlediğini, bir damlada bir afat gibi nasıl yakınılacağını ben öğretilirdim onlara.

Ben öğretmen olsaydım... Güllerin can damarlarını bulup, su ekirdim yapraklarına. Sonra; Rahmana teşekkür etmelerini öğretilirdim güllerime; bütün temizlik malzemelerinin yerini gösterdiği için. Gökten yağmuru, yerden toprağı, mümin yüzlerde kendisini hatırlatan bakışı, çocukta masumluluğu, gece den örtüyü, sabahtan başlangıcı, ceylan gözünde narinliği, içi titreten ayeti, elçisinin ellerini ve sürekli sıcak kalabilen bilincini anlatırdım onlara. Öğretmeden ziyade “Etmen” ve “Etken” olurudum, kurguladıkları hayat şartlarının esrarengiz sahnesinde.

Ve eminim, büyüdüklerinde bütün oyunlarının başrol oyuncusu olurudum güllerimin... Kaderlerinin yazgısı, kalemlerinin en ince ayrıntısı. Evlerinin en güzel kokan tütsüsü, anlatacakları en eşsiz maceracı. Hayata atacakları bütün tohumlarının benzersiz ismi. Kurdukları her kelimenin noktası, virgülü, ünlemi. Yazdıkları bütün hikayelerin “girişi, gelişmesi, sonucu...”

Evet ben öğretmen olsaydım... Binlerce kez Hamd-ü sena ederdim içimdeki “Elife”, bana kutsal dava için kutsi evlatlar yetiştirme sorumluluğu verdiği.

Ve bir kere daha eğilirdim! Vedût ismiyle sevgiyi, Rahman ismiyle; muhafazayı, Settâr ismiyle örtüyü, esmaya döken Arş-u Alânın efendisine...

Boynumu “Hak” karşısında sırttan ince kılarırdım. Neden mi? Hikayemin başında söylemiştim ya...

Ey İnsan! Erdemli dokunuşlara giden yol eğilmekten geçiyor...

Rahman'ın Eğittiği Öğretmen

Hamide Hicret Tuna

Hira'dan yankılanan "Oku" emriyle başladı insanlığın eğitimi... Hz. Adem ile başlayan ilim, Hira'da, Hz. Muhammed (s. a. v)'de en üst seviyeye ulaşıyordu. "Oku" idi ilk emir... Muhatap ümmi bir peygamberden tüm insanlığa idi. Ümmiydi peygamber... Saf, temiz... Beyni boş şeylerle dolmamıştı. Tertemiz bir sayfaydı yüreği... O'nu seçen, O'nu âlemlere rahmet kılan, şüphesiz ki her şeyi daha iyi biliyordu... Hira'da eğitmeye başlamıştı onu... Vahiyle besliyordu yüreğini... Kur'an ile eğitiyordu. Her hücreesine ilmek ilmek işliyordu vahyi, güzeli, doğruyu, hakkı, adaleti... Âlemlerin Rabbi, Rasulünü insanlara bir öğretmen, bir eğitici, bir rehber olarak göndermişti...

"Yaratan Rabbinin adıyla" başlamıştı insanların kurtuluşa çağırmaya... Allah'a, Rahman'a çağınıyordu... Kölelikten özgürlüğe, batıldan hakka, fani olandan ebede... Cennete... Yüreklere muhtaçtı, beyinlere muhtaçtı eğitilmeye, özgürleştirilmeye... Erkam'ın evinde başladı eğitim... Ferd ferd ve gizli olarak yapıyordu. Sağlam mü'minlerin yetiştiği İslamî eğitim okuluydu Dârul Erkam... İlkti, değerliydi... **Öğretmen** derslerine bu mekânda başlamıştı çünkü...

Ve "Kalk ve uyar" emri nazil olmuştu insanlığın öğretmenine... Kalkmalı ve uyarmalıydı tüm insanlığı... Dârul Erkam'dan dünyaya açılmalıydı... Bütün yürekler istifade etmeliydi eğitiminden... Yüreklere karamıştı, yürekler katılmış, taşlaşmıştı. Toplum; nizam, düzen, itaat tanımayan bir toplumdur. Tebliğine ve eğitimine başlar başlamaz yalanladılar onu, hakaret ettiler, horladılar, aşağıladılar... Hiçbiri yıldırmadı büyük eğitimciyi... Rahman olan Allah eğitmişti çünkü onu. Âlemlerin Rabbi terbiye etmişti...

Devam ediyordu eğitimine, öğretimine, davetine... Allah'ın lütfu ile gittikçe çoğalıyordu

kurtuluş yoluna katılanlar... Teslim oluyorlar, insanlığın eğitimcisini önder tanıyorlardı. Bedevi insanlar, yerini medeni müslümanlara bırakıyorlardı.

Tesirliydi vahiy, tesirliydi sözleri, hayatı tesirliydi... Kalpleri öyle derinden etkiliyordu ki, müşrikler ona tabi olmamak için kendilerini zor tutuyorlardı. O (s. a. v), söylediklerini önce kendi nefsinde tatbik ediyor, hayata geçiriyordu. Adalet, ilim, cihad, yardımlaşma... Her ne emretmişse, önce O uyguluyordu. Yolu göstermekle kalmıyor, yolda onlarla beraber yürüyordu. Yaşayan bir Kur'an'dı O... Ahlâkı Kur'an'dı... Hayatı Kur'an'dı... Her hâliyle Kur'an'ı anlatıyordu.

Eğitiminde en güzel metotları kullanıyordu. Bir şeyi söylerken açık, seçik konuşuyor, üç kere tekrar ediyordu. Dinleyenler kim olursa olsun kolayca anlayabiliyordu. Hz. Ebu Bekir (r. a), bu büyük eğitimcinin fesahat ve belâğatına büyük hayranlık duyuyordu. Bir gün bu duygusunu açığa vurarak şöyle dedi Peygamber (s. a. v)'e: "Ben Araplar arasında dolaştım ve birçok edipler dinledim. Fakat senden edibine rastlamadım. Seni kim eğitti?" Şöyle cevap verdi biricik öğretmen: "Beni Rabbin eğitti ve güzel yetiştirdi".

Onu Rahman eğitmişti. Gerçekten güzel yetiştirmişti. Bize örnek olsun için... İnsanlığı eğitsin için... Kendisinden sonra doğru kişilikler bıraksın için... Ve ona yüce bir ahlak bahşetmişti. Güçlü bir şahsiyet de... O sadece aynı yaş ve bilgi seviyesinde olan belirli bir grubu eğitmiyordu. Genç, çocuk, kadın, yaşlı herkes için bir eğitimciydi. Herkes için bir örnekti. Karşısındakinin seviyesine uygun hareket ederdi. İnsanların anlayacağı ölçüde konuşur, sözlerini muhatabına göre uzun, kısa, basit veya edebi söylerdi.

Bedir savaşı öncesinde, müslümanlar bir ço-

bana düşman askerlerinin sayısını sorduklarında; çoban, büyük sayıları sayamadığından bilememişti. Müslümanlar çobana kızmışlar, bunu gören güzel öğretmen de çobanın seviyesine göre “müşriklerin kaç deve yediklerini” sormuş, çoban da yenilen develerin sayısını söyleyince, müşriklerin sayısını buradan hesap edebilmişlerdi. Peygamber (s. a. v) eğitiminde kişilerin kapasitesini göz önünde tutmuş, eğittiği eğitimcilerden biri olan Muaz bin Cebel’i de, Yemen’e öğretmen olarak göndereceği zaman, Yemenlilerin özelliklerini tanıtmış ve buna göre takip edilmesi gereken program hakkında bilgi vermiştir.

Eğitiminde daima güler yüzlü, şefkatli, anlayışlı ve sabırlı davranmıştır. Hz. Enes (r. a), Onun yanında on sene kalıp hizmet etmesine rağmen, Rasulallah (s. a. v)’in kendisine bir defa bile vurmadığını, surat asıp azarlamadığını, hatta “öf” bile demediğini anlatır.

Yine Uhud Savaşında, müslümanların Peygamber (s. a. v)’e itaat etmediklerinden dolayı yenilgiye uğramalarının ardından, O ashabına kızmamış, hatalarını yüzlerine vurmamıştır. Zaten ashabtan bir kimse, bir hata işlediği zaman, Allah Rasulü (s. a. v), hiçbir zaman o kimsenin ismini zikretmez, hatasını yüzüne vurmaz, “bazı adamlara ne oluyor ki, şöyle şöyle yapıyorlar” diyerek genel bir ifade kullanırdı. Böylece o kişi rencide olmaz ve hatasını daha kolay düzeltirdi.

Bir defasında da, mescidde namaz kılınacağı zaman, bir bedevi kıbleye doğru tükürür. Ashab sinirlenir, bedeviye kızar, hatta bağırıp çağırırlar. Âlemlere rahmet olan Peygamberimiz (s. a. v), kızmadan, hiçbir şey söylemeden, büyük bir sabır ile, o tükürüğü bizzat kendisi oradan kazır.

Eğitiminde kullandığı metotlar ile, dünyanın en bedevi, kaba, görgüsüz toplumu, İslâm ahlâkı ile ahlâklanarak kısa bir zaman sonra dünyanın en anlayışlı, nazik ve medeni bir toplumu olmuştur. Tarih boyunca izleri hiç silinmemiş, daima isimleri zikredilmiş, örnek şahsiyetler olmuşlardır.

Peygamber (s. a. v)’in eğittiği insanlar ona karşı o kadar saygı göstermişler ve onu o kadar sevmişlerdi ki; onun yaptığı konuşmaları, başına konan kuşu kaçırmak istemeyen bir insandaki sükûnetle dinlemişlerdi. İlişkileri bir öğretmen

ve öğrenci ilişkisinin nasıl olacağını çok güzel bir şekilde göstermektedir.

Büyük eğitimci, eğitimine başladıktan kısa bir süre sonra meyvelerini almış, eğittiği kimseleri öğretmen olarak başka beldelere göndemiştir. İslâm’ın ilk öğretmeni, ilk eğitim okulu Darul Erkam’da eğitilmiş olan Mus’ab bin Umeyr gibi... O, Muhacirlere kucak açan Ensar’ın yetişmesinde büyük rol oynamıştır.

Onun (s. a. v) talebelerinin, eğitim ve iyi insan yetiştirme konusundaki duyarlılığını şu örnekle açıklayabiliriz:

Hz. Ömer (r. a), bir gün bir mecliste hazır bulunanlara sordu:

—“Eğer dileğiniz hemen kabul edilivercek olsa ne dilerdiniz?” Birisi “Benim falan vadi dolusu altınım olsun isterim. Onu harcayarak İslâm’a daha çok hizmet edeyim diye” dedi. Bir başkası “Şu kadar sürüm, mal ve mülküm olsun isterdim. Gereklikçe onları sarfederek dine yararlı olayım diye” dedi. Herkes buna benzer şeyler söyledi. Hz. Ömer hiç birini beğenmedi. Bu defa meclistekiler Hz. Ömer (r. a)’a sordu:

—“Ya Ömer, peki sen ne dilerdin?” Şöyle cevap verdi:

— “Ben de Muaz, Salim, Ebu Ubeyde gibi müslümanlar yetişsin isterdim. İslâm’a onlar vasıtasıyla hizmet edeyim diye...”

İşte eğitimcinin önemi... İşte İslâm’ın öğretmene verdiği değer... Ve işte Peygamber eğitiminden geçen Hz. Ömer...

Çağımızın ihtiyacı var Ömerler’e, Muazlar’a, Ebu Ubeydeler’e... Ebu Lehebler’e karşı çıkabilecek, Muhammedî kıyamlara kalkabilecek, İslâm’ı en güzel bir şekilde anlatabilecek öğretmenlere ihtiyaç var... Bunun için önce kendimiz bir Ömer, bir Ebu Bekir, bir Mus’ab olmalıyız, daha sonra yetiştirmeliyiz Peygamberi metotla dünyayı kurtuluşa götürecektimiz yiğit erleri, mü’minleri... Metodumuz belli, önderimiz, rehberimiz, örneklerimiz belli... İnsanlık bizi bekliyor, insanlık genç öncülerini, genç öğretmenleri bekliyor... Kur’an ve Sünnet ışığında bir öğretmen olmaya, insanları kurtuluşa çağırılmaya, köle ruhları özgürlüğe kavuşturmaya, batıldan hakka doğru yol almaya... VAR MISINIZ?...

Fidana Adanan Bir Hayat

Zeynep Şahin

Öğrenci... Gencecik, taze, bir damla suya muhtaç, küçücük bir fidan... Öğretmene fidancığın başını bekleyen, yeşermesini gözleyen, uçsuz bucaksız maviye dalacağı günü özleyen bir bahçıvan... Bahçıvan cesur... Bahçıvan emektar... Nimet mi demeli bu fidana yoksa emanet mi?.. Ama tek bildiğim var ki, bahçıvansız bir fidan kurumaya mahkum...

Öğretmenlik... Önce toprağa dikmek fidanı... Sevdiğine kavuşturmak yani. Sonra sulamak, solmaması için gününü gününe katmak... Yapraklarını okşamak bazen fidanın, narin dallarına konup şakıyan bir bülbül olmak... Uğruna saçlarını ağartmak... Minik yapraklarını gülümsetecek bir damla yağmur olmak... Kuruyan yapraklarını temizlemek arada... Günden güne yeşeren gövdesinde binlerce çınarı seyretmek umutla... Sonbaharda dökülen yapraklarına, gözyaşlarını katmak... Ama ümidi kesmemek bahardan. Ve bir gün bahar geldiğinde, sanki yeniden doğmak... Açılan her yeni yaprağa en güzel rüyaları kondurmak, nakış nakış işlemek onları... Eğrilen dallarını doğrultmak yeniden, elinden tutmak, yalnız bırakmamak yani...

Bulutları işaret etmek fidana, orada en güzel hayalleri resmetmek göğü delen bakışlarla... Gökyüzüne gururla yükseleceği günün provasını yapmak birlikte... Ve gökyüzüne dalacağı o gün için, başları yere düşen dolu başakları ömeklemek ona, onlar gibi tevazu sahibi olmayı öğütlemek... Masumca uzatılan eli tutup, mazlumun safında yer almayı öğretmek... Ve sonsuz maviye rağmen, sonu göstermek... Herkesin yaptıklarından dolayı utançtan kapkara olacağı bir günde apak olmanın bahtiyarlığını anlatmak... Bir "gün"e hazırlamak onu, hep o "gün"ü hatırlatmak...

Kısacası geleceğin çınarlarını, servilerini, gürgenlerini çizmek kirliliğe dünya kâğıdına...

Yorulmak, terlemek ama bıkmamak ve ümidi kesmemek... En sonunda koca bir azık, bir de tatlı bir tebessüm eşliğinde öteki aleme geçmek... Arında koca bir dünyayı, ulu çınarlara bırakmanın rahatlığıyla geçip gitmek... Kutlu Öğretmen'e rast-

lamak orada... Her şeyi tek tek O'na rapor etmek... O'na komşu olma şerefini tatmak...

Ve karanlık dünyanın siyahıyla henüz tanışmamış kalplerden gelen, tertemiz duâlarla sonsuz saadete erişmek işte...

Bir öğretmen çiziveriyorum hayal okulunda. Üzerine bembeyaz bir önlük giydiriyorum. Hayal şehrimin tanınmış bir kitapçısından en güzel kitapları, en şirin defterleri, en güzel yazan, renkli kalemleri alıp tutuşturuyorum eline. Sonra sınıflardan birine sokuyorum. Öğretmenim selam veriyor sınıfa gülümseyerek. Bu gülüşüyle karşılıksız sevgiye, taze bir tebessüme muhtaç gönülleri bir anda fethediveriyor. Bu temiz yüreklerin en görkemli saraylarından birinde muhteşem tahtına oturuyor yavaşça. Ders ne mi? Matematik yahut edebiyat veya coğrafya ne fark eder ki...

Bu öğretmen, adı öğretmen olsa da eğitimin öğretimden önce geldiğini biliyor. Onlara karşılıksız iyiliği, insanlığa hizmet etme şevkini, fedakarlığı, güzel ahlâkın kıymetini ve diğer güzellikleri... tek tek anlatıyor. Sonra formülleri, denklem çözme yollarını kavratıyor. Gerçek bir bahçıvan yani... Öğrencilerinin gözbebeklerinde panıdayan ışıklarda yüzyıl sonrasını görüyor. Umutla doluyor içi... Kendini yiyip bitiren karamsarlığına, kötümserliğine kızıyor. Ümitleri yeniden filizlenip boy veriyor yüreğinin ta derininde... "İşte" diyor içinden, "İki cihan saadeti için en güzel fırsat!"

Bazen bir yudum su kadar ferah, bazense çikolata tadında bir ders başlıyor. Hayal okulunun hayal öğrencileri hallerinden pek memnun. Dakikaları onlara asır eden dersler geride kalmış artık. Teneffüsleri ipe çekmeyi unutmuşlar... Bir zamanlar kapanmak için fırsat kollayan gözlerle yeni aydınlıklar konuk olmuş. Bilgiye aç gönüller sonsuz bir huzurla dolup taşıyor bu ders...

Öğretmene, onları doyurabilmenin verdiği hazla dersini işlemeye koyuluyor. Bazen şakır şakır problemler çözülüyor tahtada. Öğrencilerden biri gelip diğeri gidiyor. Tahta sayıların parkına dönüyor sanki. Sayılar, öğrencilerin korkulu rüyası olmaktan

çıkış. Oradan oraya koşuşturup duruyorlar yaramaz çocuklar gibi... Kesirlerin, virgüllü sayıların, bölme işlemlerinin her biri bir oyuna dalmış. Kimisi bir salıncağa binmiş sallanıyor, kimisi tahterevallide eğleniyor umarsızca... Artılar, eksiler kaydırdan kayıyor, dönme dolaplara biniyor koca koca sıfırlar...

Öğretmen bazen öğütler bırakıyor kapılan sonuna kadar açık yüreklere, aydınlığı bekleyen zihinlere... Omuzlarına yüklenen ağır vebali, ona bunu mecbur ediyor çünkü... Doğruluğun, dürüstlüğün, sağduyunun, hoşgörünün, merhamet sahibi olmanın faziletini anlatıp, onlara dosdoğru bir yol çiziyor. Şaşınp da yanlış yola girenleri çekip alıyor yanına... Hatasıyla bir başına bırakmıyor öğrencisini, affedici oluyor. Biliyor ki affetmeyi seven, affedeni de sever...

Büyük hayaller kurmayı öğretiyor onlara... Test kitaplarındaki binlerce sorunun çözümü, en gözde üniversiteler, en saygın meslekler dolduramıyor genç beyinlerin rüyalarını.

Bazen bırakıp logaritmayı bir kenara; Kudüs'ü anlatıyor onlara... Abdülhamit'i, Fatih'i, Selahaddin Eyyübî'yi... Fatih'in İstanbul'uyla yaralı Bağdat'ı ayırmıyor bir türlü birbirinden. "Bağdat da küstü bize, Kudüs de küstü..." diyor. Hiç şehirler küser mi?.. Bize küsüyorlar işte. Ne zaman ki dilinden "Kudüs, Bağdat" kelimeleri dökülüyor, tutamıyor gözyaşlarını, saliveriyor; çekinmiyor ağlamaktan, utanmıyor... Koskoca bir vatan çiziyor geniş kalplere... İçine Nijerya'yı, Endonezya'yı, Tunus'u, Cezayir'i, Türkiye'yi hatta Doğu Türkistan'ı bile sığdırabiliyor... Aradaki kalın çizgilere aldırmadan, ayrı dilleri bırakıp bir kenara, koca bir ülke çiziyor... Sadece çizmiyor ki kazıyor adeta... Silinmesin istiyor; kimse silemesin... Koskoca bir sevdanın tohumunu atıyor, kâinatın en verimli topraklarına. Ve yeşerip göklere yükseleceği günü görmeyi ekliyor dualarına...

Tatlı hayallerimden uyandığım vakit, her şeyi eskisi gibi görmek yıkıyor beni. Omuzlarındaki büyük vebali fark edemeyen öğretmenlerimin umarsızlığına şaşıyorum. Ne zaman ki hatalarında ısrarcı, özrü kabahatinden büyük, sorumluluğunu başkalarının üzerine atmaya çalışan biz öğrencileri görüyorum; o zaman hak veriyorum onlara da gizli gizli. Bu sorunu nasıl çözmeli diye düşününce, aklıma rolleri değiştirmek geliyor...

Öğrencilerden birini alıp oturtmak istiyorum öğretmen masasına. Derse girmeden evvel söyleyeceklerim var onun için...

Bir anne yahut bir baba olmanın gerektirdiklerini fısıldıyorum kulağına. Öğrencilerine karşı da tıpkı kendi evlatlarına davrandığı gibi merhametli olmasını istiyorum... Sınıfa girip kapıyı kapattıktan sonra dışarda olup bitenlerin hepsinin unutulmasını, kapıyla beraber zihnini de onlara kapatmasını tavsiye ediyorum... Diğer kulağına da evdekilerin isteklerini, yapacağı işleri sıralıyorum...

Kafası karmakarışık bir halde sınıfa giriyor acar öğretmen. Ne kadar uğraşıysa da beceremiyor her şeyi dışarda bırakmayı... Sınıfı da kafası gibi kargaşa içinde görünce bocalıyor önce, ne yapacağına karar veremiyor. Sonra sanki öğütlerimin hepsini unutmuşçasına aklına eseni yapıyor... Yani kendisine lâıyk gördüğü bir öğretmen gibi olmayı, o da beceremiyor... Kolay olmadığını anlıyor bahçıvanlığın...

Perde kapanıyor... Birinci sahne sona eriyor... İkinci ve son sahne sırada...

Öğretmenler odasındaki öğretmenlerin hepsini toplayıp sınıfa getiriyorum. Yıllar önce geçtikleri sıralara oturmaya önce yanaşmıyor kimisi, ama sonra kabul ediyorlar mecburen.

Gençlik günlerine dönmelerini istiyorum onlardan da... Damarlarında kanın deli deli aktığı yıllara... Hepsi de bunun özlemindelemiş meğer, hemen rollerini kabulleniyorlar. Ak saçlı koca koca adamlar, kadınlar sanki bir anda gençleşiyorlar boylarına zıt sıralarda. Hepsi sanki birbirlerini yeni görüyormuşçasına, şaşkınlık içindeler. Bu şaşkın bakışların ardından koyu bir sohbe dalyolarlar ansızın. Anılarını anlatmaya başlıyorlar birbirlerine. Tam o sırada ben onlara sürpriz yapıp, bir öğretmen oluveriyorum... Susturmak ne mümkün! Beni önemsemiyorlar ki! "Sanki öğretmeniniz girmede sıradan biri girdi" diye onların çokça kullandıkları bir laf söyleyince hepsi birden gülmeye başlıyor.

Onlar da anlıyorlar gençliği ve onun getirdiği heyecanı...

Bundan sonra bana yazacak bir şey kalmıyor aslında. Zira herkesin birbirine anlayış gösterdiği bir ortamda mutlu hayatların hüküm süreceğinden eminim. Tek korkum da bu anlayış ve hoşgörünün istismar edilmesi. İşte burada bahçıvanlara büyük görev düşüyor. Onlar ileri yaşlarına yakışır davranışlar sergilemeli, fidanların yeşerip bütün dünyayı huzurla dolduracağı günü görmek için...

Titreten Sevdam; Öğretmelik

Oya Mezarıcı

Ben öğretmen olsaydım eğer; dünyanın bütün renklerini avucumda toplardım. Boyalarını ilimle sulandırıp, önümdeki her bir tabloya gönül fırçayla resim yapardım. Önce dünyanın bütün renklerini öğrettirdim öğrencilerime. Dünyada sadece siyahın ve beyazın olmadığını gösterirdim. Onlara kırmızının çekiciliğini, yeşilin dikkatliliğini, sarının zekiliğini anlatırdım. Ve dünyada bütün renkleri yaşamamız gerektiğini...

Ben öğretmen olsaydım eğer; satır aralarında unutulmuş hayatları ve o hayatlara gömülmüş dünyaları anlatırdım en çok. Ne anlatırsam anlatayım gözlerinin içine bakardım öğrencilerimin. Kalbimdeki samimiyeti fark etsinler diye gözlerimi gözlerinden ayırmazdım.

Her sabah ilk günkü gibi heyecanlı olurduy sanırım yatağımdan kalktığımda. Her sabah yıllardır aç ve susuz kalmış gibi, koca bir ziyafet sofrasına koşar gibi koşardım, oradan ayrıldığımda kendimi öksüz kalmış gibi garip hissedeceğim o ilim yuvasına.

Gönül bahçelerinden -kurumuş olsa dahi- bir gül uzatan o küçük canlılara ben gülizarlar bahşederdim eğer yapabilseydim. Hayatta önlerine çıkan dikenlerden korkmamayı, ne olursa olsun gülü koklamanın her şeye değeceğini anlatırdım. Ve gülün dikenini olduğuna üzülmeyle değil, dikenin gülü olduğuna şükretmeyi vurgulardım önemle.

Öğretmen olma şerefine nail olsaydım bir gün; karşımdakilerden daha çok öğrenci olurduy herhalde. Onların kendi hatalarından ve kendi dünyalarından çıkaramadıkları dersleri görmeye ve öğrenmeye çalışırdım. Öğrendiklerimi de öğretmeye...

Ayna olmaya çalışırdım dikkatle. Gelecekleri hakkında endişe edenlere geleceklerini yansıtmaya çalışırdım.

Her gün en az otuz bedende can bulur, otuz canın geleceğinin haritasının en mükemmel ölçekte çizilmesine yardımcı olurduy. Ve en sonunda bu haritanın artık avuçlarında olduğunu ve hepsinin iyi birer yol kılavuzu olduklarını gösterirdim onlara.

Ben öğretmen olsaydım eğer; öğrencilerime gözlerini yummalarını ve daha çok gönül gözleriyle bakabilmelerini öğrettirdim.

Doktor, mühendis, avukat veya pilot olmayı de-

ğil önce insan olmayı öğrettirdim. Elllerinde görünmez bir değneğin olduğunu kanıtlardım onlara. Çoğu zaman insanları mutlu etmek için küçük bir dokunuşun yeteceğini de gösterirdim.

Ve eğer başarabilseydim zirvedekileri kıskanmanın zehrini değil, kendilerinden aşağıdakilerin ellerinden tutmanın hazzını tattırırdım.

Elbette hayata hazırlardım en çok. Hayat maratonunda en iyi şekilde yarışmaları için forma sokardım onları. Önce emeklemeyi gösterirdim. Sonra adım atmayı ve defalarca düşse de kalkmayı... Her adımda yeni bir umut kurmayı da öğrettirdim becebildiğim kadar. Ve en sonunda korkmadan, hızla koşmayı... Ama illa birinci olmalarını değil bir inci olmalarını isterdim her birinin.

Şimdiye kadar hep ritmi hızlı olan kalplere, taze-cik, tertemiz, henüz derin çizgiler çizilmemiş beyinlere öğretmen olmayı hayal ettim. Eğer biraz daha olgunlaşmış yürekler için, hayat tarafından veya herhangi bir etkiyle bir şeyler kazanmış ve derin izler bırakılmış beyinler için öğretmenlik sıfatı taşısaydım bu kez elime bir zımpara alırdım. Ve Hakikat'e, ahlaka, insanlığa uymayan katı, sivri çizgileri yontmaya çalışırdım. Evet, belki tamamen yok edemezdim her bir çizgiyi ama en azından mutlaka yeni çizgiler işlenecek kadar düzeltmeye çalışırdım.

Allah'ı(c. c.) anlatırdım en çok! Fende, matematikte, edebiyatta, felsefede nakış nakış lafzını işlemiş olan Yaratan'ı anlatırdım.

Ben öğretmen olsaydım eğer; öğrencilerimle arama sadece saygı sınırı koyardım. Aramızdaki bütün duvarları kırmaya, bütün çitleri kaldırmaya çalışırdım. Ve gönlümün kapılarını her yönde sonuna kadar açardım. Sonra büyük bir samimiyetle çağırırdım onları gönlüme. Ancak gönlüme girdikleri kadar kolay çıkmalarna izin vermezdim! Gönül misafirlerime Allah aşkıyla tutuşturulmuş ilim ve hizmet ateşinin sıcaklığını hissettirmeden, Mevlana'nın "Gel! Ne olursan ol, yine gel!" sözünü ikram etmeden göndermezdim.

ZOR YOKUŞ

Deniz MAVİ

Dik bir yokuşu çıkıyorum
Nefes nefese kalıyor
Boğulacağım sanıyorum
Sonra bir göğe bakıyorum
Bir de yere
Ve bir de içimdeki bene
"Sana" bakıyor, bakakalıyorum

Zor bir yokuşun daha en başındayım
Tepesindeki aydınlığı ilk soluğumda görebiliyorum
Hasret olduğum aydınlığa ulaşmak
İmkansız gibi geliyor.
Kimi zaman korkuyorum
Ama hep "Senden" umut ediyorum

Engeller çıkıyor önüme, aşılması güç
Sabrediyorum, direniyorum
Bir "Senin" için
Bir "Senin" adına mücadele ederek
Bekliyorum

Neden sonra
Bir ses yükseliyor semada
Sen yoksan biz eksikiz.
Varsan bu yolda önce hisset kendini
Sonra hissettir benliğini
Karşı çık bu zalim gidişe
Haydi durma ve yılma
Durma ki değişsin bu dünya

Formula Bir

Türkiye Kuralları II

- Olası bir kaza anında Türk şoförlerin yarışmayı bırakıp kazaya müdahale etmek için yarıştan köpmalarına müsaade edilmeyecek.
- Yarış arabalarına modifiye yapılmayacak, mesela ferrari ambleminin yanına doğan yada kartal işareti konmayacak.
- Türk yarış arabalarının kornalarını değiştirip havalı kamyon kornası tak-tırmalarına izin verilmeyecek.
- Türk yarış arabalarının camlarına herhangi bir artistin yahut şarkıcının posterini yapıştırılmayacak. Maşallah, Allah Korusun, tarzındaki ifadeler yer verilebilecektir.
- Yarış esnasında arabada kullanılan herhangi bir eşyanın poşeti yahut yenen bir çikolatanın kağıdı cam açılıp piste sallanmak suretiyle dışarıya atılmayacaktır.
- Yarış esnasında copilotun, kolunu camdan çıkarıp yola devam etmesi, yada aynaları veya silecekleri düzeltmeye çalışması kesinlikle yasaktır.
- Yarış devam ederken pist çevresine Kara yollarından yahut belediyeden kazı çalışması için gelebilecek ekipleri ellerindeki "çevreye vermiş olduğumuz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz" tarzındaki levhalarıyla birlikte piste yaklaştırılmamalıdır.

- Yarışı izlemeye gelenlerin çocuklarına "git şurada kumda oyna" şeklinde bir telkinle pistin yanı başındaki kumluk araziye göndermemeleri önemle ikaz edilecek.
- Çocuğunu kaybeden bir velinin ise, yarışma sırasında, sunucuya binbir dil dökerek, "çocuğum kayboldu, üzerinde beyaz bir gömlek vardı." Şeklinde bir anons yapmasına müsaade edilmeyecek.
- Start verilmeden önce yabancı ülkelerden gelen yarışmacıların yanına yaklaşip, "kayısalım mı?", "var mısın" türünden tacizlerde bulunulmayacak!

İSTER İNAN İSTER İNANMA

- Sağ elini kullanan insanlar, sol elini kullananlara göre, ortalama dokuz yıl daha fazla yaşıyorlar.
- Mikrobu ilk olarak mikroskop altında gören kişi Anton van Leeuwenhoek'tir.
- Bir yılda gözümüzü tam 4 200 000 kez kırıyoruz.
- Beethoven beste yapmadan önce kafasını soğuk suya sokardı.
- Mumyaların ayak parmakları tek tek sarılarak mumyalanmıştır.
- Dünyada ilk defa bir müslüman (Saadettin Teksoy) kutuplarda namaz kılmıştır.
- Bir okalıptüste yaklaşık 3 ton su vardır.
- Dünyada kıtalar her yıl birbirlerine yaklaşık 1 cm yaklaşır.
- Kurbağaların zehirli bir böcek yuttuklarında midelerini ağızlarından çıkarıp temizlediklerini biliyor muydunuz?
- Bukalemunların dilleri, vücutlarından iki kat daha uzundur.
- Hipopotamlar insandan daha hızlı koşarlar.
- Hawaii alfabesinde sadece 12 harf bulunmaktadır.
- Sallanan sandalyede hiç durmadan sallanma rekoru 440 saattir.
- İnsan saçı, üç kilo ağırlık kaldırabilecek esnekliktedir.
- Dünyadaki hayvanların yüzde sekseni altı ayaklıdır.
- Uranüs, çıplak gözle görülebilen bir gezegendir.
- Açık bir gecede, çıplak gözle iki bin ayrı yıldız görmek mümkündür.
- Sadece dişi sivrisinekler ısırır.
- Hindistan'daki yıllık doğum sayısı, Avustralya'nın toplam nüfusundan fazladır.

İNTERNET DİYALOG LARI

- Alo, iyi günler. Ben İnternet'e giremiyorum. (Bütün ayarlar kontrol edilir, her şey yolundadır...)
- Bir sorun görünmüyor, tam olarak ne hata mesajı aldığınızı öğrenebilir miyim ?
- www.internet.com yazıyorum, ama ordan bir yere gidemiyorum.

- Ben bir i-mac kullanıcısıyım.
- Buyrun hanfendi, sorun neydi?
- Benim CD sürücümde içeri sinek girdi.
- Anlayamadım efendim.
- i-mac'ime sinek kaçtı diyorum.
- Peki ben telefonda ne yapabilirim sizce ?
- Ama görüyorum, yürüyo içerde.
- Böcek ilacı falan sıkın isterseniz...
- Bi şey olmaz mı ?
- Bilmem, aslında biz i-mac'e destek vermiyoruz pek, PC olsaydı yardımcı olabilirdim.

- Aloo! Siyah ekran çıktı efendim...
- Yazın kullanıcı adınızı,
- Yazdım.
- Parolanızı da girin,
- Tamam.
- Garip karakterler akmaya başladığında klavyeden F7'ye basın.
- Elimle mi ?
- Eee, siz bilirsiniz.

- Benim kredi kartımdan para çekilmiş.
- Aylık hesap mıydı ?
- Evet.
- O zaman her ay başında para çekilir efendim.
- Hani sınırsızdı bu...
- Tövbe..tövbe..

- Benim büyük bir sorunum var, siz acaba eve hizmet veriyor musunuz ?
- Eeoo.. Şey... Hayır? Burdan yardımcı olmaya çalışayım isterseniz...
- Ben İnternet'e girmeye çalışınca bilgisayardan acayip sesler geliyor.
- Ne yaptığınızda geliyor o sesler ?
- Başlan diyorum, telefon sesi geliyor, sonra da çiyaklıyor.
- O modem sesidir efendim, o ses sizin modeminiz ve internet modemi arasında bir bağlantı kurulduğu...(Sözünü keser)
- Yok yok, bozuk bu, siz iptal etmiim diye öyle diyosunuz... Benim hesabımı siler misiniz ?
- Fakat bu bir sorun değildir, bu herkesin bilgis...(Yine sözünü keser)
- Ne yani, herkesin bilgisayarı gazi olan bebek gibi vıyaklıyor mu? Kimi kandırıyorsunuz Allah aşkına... Dolandırıcılar...

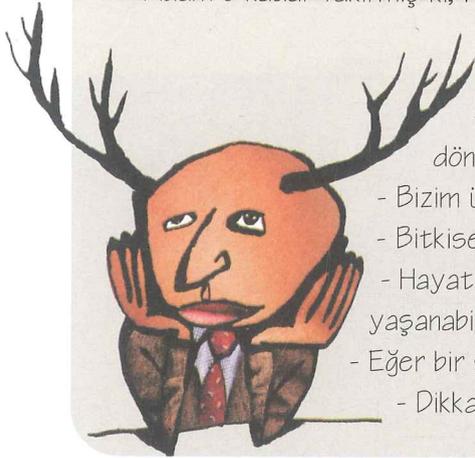

- Hamfendi sizin modemler bana küfrediyor.
- Anlayamadım efendim.
- Bunda anlayamayacak ne var, resmen küfrediyolar işte.
- Emin misiniz ?
- Buyrun dinleyin (telefonu çevirme sesi, çalan telefon sesi, peşinden ana-avrat küfür).
- Ee siz hangi numarayı aramıştınız bir kontrol edelim lütfen.
- 344 26 16
- Bu sizin numaranız mı ?
- Hayır, aradığım numara.
- Beyefendi, o bizim numaramız değil bir ev numarası sanırım.
- Ben 10 gündür bu numaradan başlanmaya çalışıyorum ama...
- O zaman küfretmesi de doğaldır !!!

GEYİK MUHABBETİ

- Sık sık ameliyat olun, içiniz açılır...
- Çiçekleri dalından koparmayın! Kökünden sökün...
- Sana bir kıllık yapayım, kıllarını koyarsın
- Kim vurduya gittim, birazdan gelicem...
- İnsanların seni ezmesine izin verme; Ehliyet al, sen onları ez...
- Büyük jetona para verme, Küçükten al büyüt...
- Bilmemek ayıp değil, Yeter ki çaktırma...
- Sigara içme torununu gör, Sigara iç dedeni gör...
- ! burada nefes almayın, Daha ucuz bir yer biliyorum...
- Adam o kadar fakirmiş ki, virajı bile alamamış...

- Asansör bozuk. En yakın Asansör karşı binadadır...
- Where is the HAREKET, There is the BEREKET...
- Yapacağınız her geyik muhabbeti, Size zaman kaybı olarak dönecektir...
- Bizim ülkemizde kadın erkek eşitliği halinde Penaltılara gidilir...
- Bitkisel hayata girdim, Maksat yeşillik olsun...
- Hayat yalnız geriye doğru anlaşılabilir, ve yalnızca ileriye doğru yaşanabilir.
- Eğer bir sayfada iki yazı varsa, alttakini oku
- Dikkatli sür, insanın yedek parçası yoktur.

Geçen Sayının Zeka Sorusu Cevabı: Delikanlı iki kağıtta da idam yazdığını anlamış, bunun neticesinde hangisini seçerse seçsin, ilk önce seçtiği kağıt okunup diğerine bakılmayacağı için idam edilecektir. Ama delikanlının aklına kağıtlardan birini yutmak gelir, bu sayede "Benim seçtiğim yuttuğum kağıttır" diyerek, diğerinin okunmasını sağlayacaktır. Zaten bu kağıtta da idam yazdığı için, kendisinin tercihi diğeri olacaktır.

Taksici:

-Aşağı inip baksana sinyal çalışıyo mu?

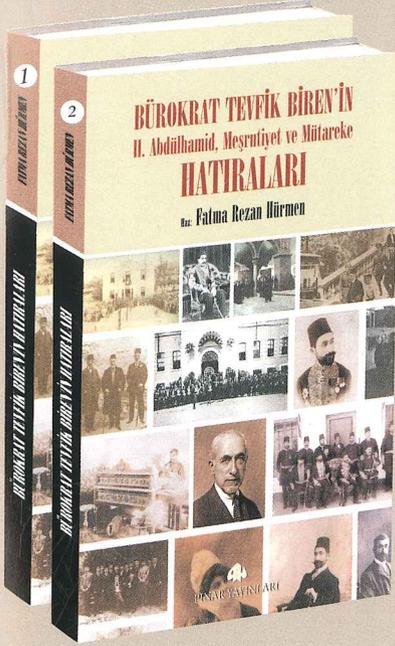
Yolcu:

-Çalışıyo, çalışmıyo, çalışıyo, çalışmıyo

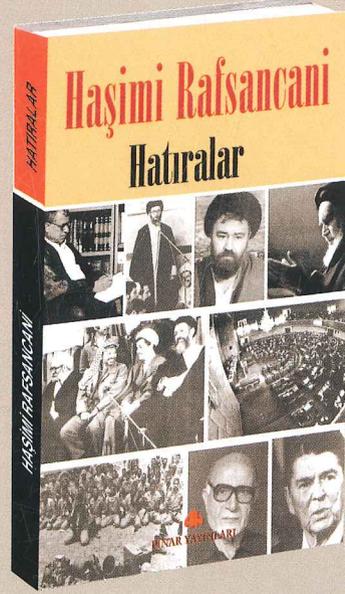
Adamın Biri Cinemaya gider Filimin yarısı biter ve 10 dk ara yazar adam arar arar ama hiçbirşey bulamaz.. ZuHaHaHa...

Bir gün Temel sürekli bi göbeğin çevresinde arabayla dönüp duruyormuş! Yanında oturan Dursun: "Ula Temel neden sürekli döniisin?" demiş. Temelde: "Ula Dursun! Sinyal takıldı da ondan!" demiş!!

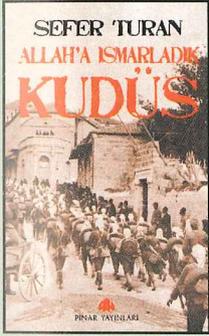
Kitap Pınarı'ndan Yeniler

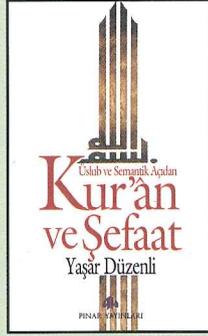
**BÜROKRAT TEVFIK BİREN'İN
HATIRALARI 2 Cilt**
Fatma Rezan Hürmen
1096 sh.
13.5X21 cm
40 YTL

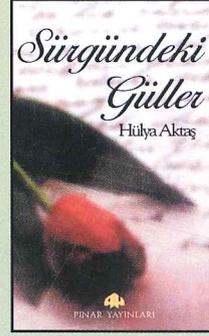
HATIRALAR
Haşimi Rafsancani
504 sh.
15.5X23 cm
20 YTL

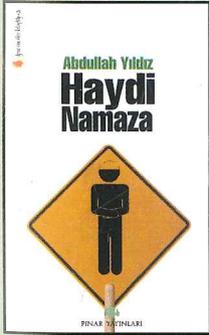
ALLAH'A ISMARLADIK KUDÜS
Sefer Turan
112 sh.
13.5X21 cm
5.5 YTL

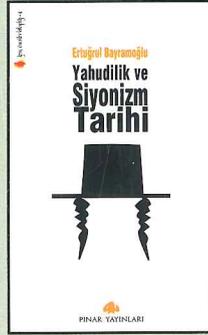
KUR'AN VE ŞEFAAT
Yaşar Düzenli
320 sh.
13.5X21 cm
12 YTL

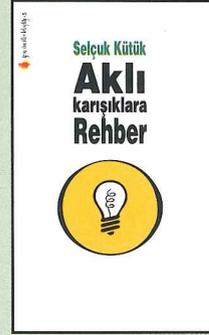
SÜRGÜNDEKİ GÜLLER
Hülya Aktaş
134 sh.
11X19 cm
4.5 YTL

HAYDİ NAMAZA
Abdullah Yıldız
160 sh.
11.5X19 cm
2.5 YTL

**YAHUDİLİK VE
SİYONİZM TARİHİ**
Ertuğrul Bayramoğlu
144 sh.
11.5X19 cm
2.5 YTL

AKLI KARIŞIKLARA REHBER
Selçuk Kütük
144 sh.
11.5X19 cm
2.5 YTL

PINAR YAYINLARI

Büyükdüşt Paşa Cad. No: 22/16 Vezneciler İstanbul
www.pinaryayinlari.com

Tel: (0212) 520 98 90 - 621 33 02 Fax: 527 06 77
bilgi@pinaryayinlari.com

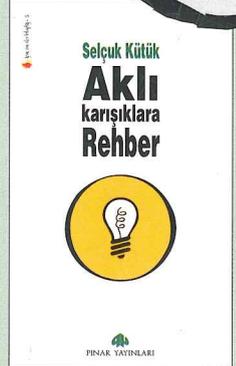
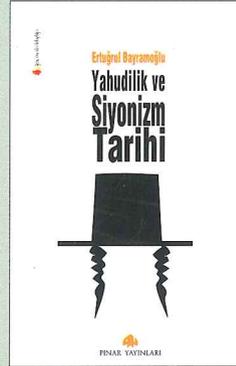
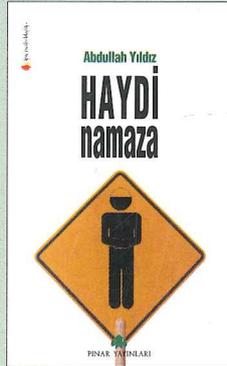
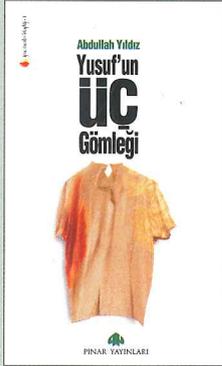
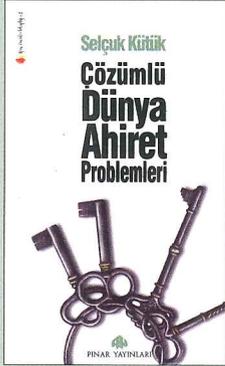
İnternette Sipariş için: www.kitappinari.com

“Asım’ın Nesli”ne

Bu seri, ülkemiz gençliğine karşı yürütülen duyarsızlaştırma, hafızasızlaştırma, kimlik ve aidiyetsizleştirme bir başka deyişle “hiç”leştirme faaliyetlerine duyarsız kalmamak ve gençlerimizin başta dîni bilinç olmak üzere, siyasal, tarihî/coğrafi, kültürel/estetik bilinçlerine kadar tüm alanları kapsayacak, onları Vahy’in gözüyle bakan, İbrahîmî duruş sahibi, kültürel, siyasal, ekonomik, tarihi vs. sahaları kuşatıcı temel bakışı yerleşmiş, rahmetli Mehmet Akif’in “Asım’ın Nesli“, Necip Fazıl’ın “Büyük Doğu Nesli“, Seyyid Kutub’un “Öncü Kur’an Nesli“ olarak isimlendirdiği, küresel kaskacı yaracak Öncü ve Önder Gençler olarak yetişmelerinin ilk basamaklarını oluşturacak giriş metinleri olarak tasarlanmıştır.

genç öncüler kitaplığı

Duyarsız kalmayın!

Yakında...
Tarih Bilinci/Abdullah Yıldız
Ortadoğu Tarihi/Tevfik Emin
Avrupa Tarihi/Mesut Karaşahan
Genç Öncünün El Kitabı/Ömer M. Yaman
İslam Kardeşliği/Zafer Özdemir

Not: Toplu İsteklerde özel indirim uygulanır

PINAR YAYINLARI

Geleneğin İhyasından Geleceğin İnşasına
Büyükdere Paşa Cad. No:22/16 Vezneciler İstanbul
tel : (212) 520 98 90 - 527 06 77